

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 14

izlazi subotom

Zagreb, 7. lipnja 2008.

Sadržaj:

- 2.....Razgovor
- 4.....Najava
- 12.....Plja ka iz o iju
- 15.....Antikorupcijski pogledi
- 16.....Zgodopis
- 17.....Potpora
- 22.....Osvrti
- 32.....Hrvatski Jezik
- 35.....Raspre
- 37.....Podlistak
- 38.....Roman
- 41.....Ispovjednikov kutak
- 42.....Kola i
- 43..... itatelji

Razgovor

Prije bilo kakve usporedbe mora se spoznati da su do ga aji i vrijeme u inili svoje. Naravno da odrastanje i iskustvo imaju vrlo znakovit utjecaj na bilo koju osobu pa i na moju malenkost. Onaj mladena ki žar i zanos što sam ga ja osje ao na Badnji dan 1956. godine kada sam saznao da e biti polno ka u crkvi na Širokom Brigu, bilo je mnogo ja e nego uzvišenje iznad dnevnih tegoba i strahova. Iz isto obiteljskih razloga ja sam odmah odlučio po i u crkvu, tako da mogu slaviti pobjedu svjetla nad tamom. Htio sam obradovati svoju majku...

Stranica 2

Neki Bunjevci kažu da nisu Hrvati

TRAJNI I POVREMENI HRVATI

Postoje li, uz trajne, još i povremeni Hrvati? Pitanje je, ne samo hrvatsko, koje postoji otkad je Hrvata kao naroda i kao nacije. Odgovori su, razumljivo, razli iti.

Evo, kako na to pitanje odgovoraju dva Hrvata, nedvojbeno trajna Hrvata.

Ivo Matanovi , govore i o Stjepanu Radi u, veli: „Stjepan Radi bio je u svojoj mladosti star-evi anac, da bi pod utjecajem ruskog i eškog panslavizma krenuo u panslavizam, smatraju i da su Hrvati i Srbi jedan narod...Dosta dugo stajao je na pozicijama narodnog jedinstva Hrvata i Srba. Sve vrijeme Prvog svjetskog rata, za razliku od frankovaca, ostao je pristaša narodnog jedinstva Hrvata i Srba. ...Kad je, me utim, Radi uvidio da bi to narodno jedinstvo bilo pogubno za hrvatski narod, ... bio je prvi koji je proro anskim govorom na no noj povijesnoj i sudbonosnoj sjednici Narodnog vije a 24. studenog 1918. godi-

ne, prije glasovanja o ujedinjenju sa Srbima, rekao: 'Ne srljajte kao guske u maglu.'“

Dr. Radoslav Mari , govore i o Mati Bobanu, kaže: „O elniku Herceg-Bosne mislim kao i svim ostalim 'prijateljima'. On je znao za organizaciju 'TIHO' i nekoliko godina poslije poticao me da bacam letke sa zagreba kog nebo-dera, ošamario sam ga. Svi koji su bacali letke, me u njima i Julien Buši , bili su uhi eni u zgradi. Godine 1992. prepoznao me i htio mi dati iskaznicu HVO-a kao i odli ja koja sam odbio. Tražio sam arhiv, ali je udno iz Mostara bio premješten.“

Osobno mislim da je odgovor jednostavan. Gospoda, ili drugovi – svejedno, vidjeli su svoju priliku u jugoslavenstvu, u komunizmu, pa su se tako i postavljali. Onda su osjetili srpsko rudo, pa su se po eli brinuti o pravima hrvatskog naroda. Do nove prigode.

TIHI GOVOR DR. RADOŠLAVA MARIĆA U SVEZI „MOJE POLNOČKE“

dr. sc. Tomislav Dragun

Pitanje:

Boži po inje s polno kom. Vrijedi li to i danas za Vas?

Odgovor:

Prije bilo kakve usporedbe mora se spoznati da su događaji i vrijeme u inili svoje. Naravno da odrastanje i iskustvo imaju vrlo znakovit utjecaj na bilo koju osobu pa i na moju malenkost. Onaj mladena ki žar i zanos što sam ga ja osje ao na Badnji dan 1956. godine kada sam saznao da e biti polno ka u crkvi na Širokom Brigu, bilo je mnogo ja e nego uzvišenje iznad dnevnih tegoba i strahova. Iz isto obiteljskih razloga ja sam odmah odluo po i u crkvu, tako da mogu slaviti pobjedu svjetla nad tamom. Htio sam obradovati svoju majku kad joj kažem da sam bio na svetoj misi. Ona se ve bila pribojavala da i mene nisu „okrenuli“ i odveli me na partijske staze i kružoke. Za nju bi to bilo najgore što se moglo dogoditi njenoj djeci. Ja sam jednostavno htio nju uvjeriti da ona nema nikakvog razloga za svoje bojaz-

ni i sumnje.

To što sam poveo drugih etvero aka na misu bilo je potpuno nepromišljeno, bez ikakvog razmatranja svih mogu nosti i komplikacija. Znao sam da su i oni vjernici. Jednostavno nisam mislio da inim bilo kakvo zlo bilo kome. Ta, odlazak u crkvu je bio legalna aktivnost, koju su država i režim dozvoljavali. Uostalom, komunisti nisu dozvolili održanje polno ne mise za svih 11 prethodnih Boži a, a te njihove dvanaeste godine, nakon revolucije u Ma arskoj, oni su popustili i dozvolili sve enicima držanje mise u zoru. Onda mi nije palo na pamet zašto su dozvolili slavljenje mise u zoru, a ne u pol no i. Danas je to tako jasno: onda nije bilo uli ne rasvjete, niti svjetla u crkvi, pa je prepoznavanje bilo jako upitno. Dozvolivši zornicu htjeli su da njihovi žbiri imadu dobar uvid tko izlazi iz crkve, nakon završetka mise, i da onda oni mogu poduzeti „odgovaraju e mere“. Kroz svih ovih 52 godine od doga aja, što god više mislim o tome, slika je uvijek jasnija da je to moje zapažanje ispravno.

Kada me ve pitate mogu se „pohvaliti“ da sam i na zadnji Boži 2007. bio na polno ki u hrvatskoj crkvi Sv. Rafaela, i svetih irila i Metoda u New Yorku. Od moje ku e crkva je udaljena nešto više od 150 km, što zna i preko 300 km u oba pravca. Sa mnom je išla i moja žena. Došli smo doma negdje u svitanje, po prilici kao i 1956. godine, samo što ja to onda nisam primijetio. One godine kada sam se našao u Zagrebu,

išao sam u Katedralu. Samo u pravilu ja ne sjedam u prve klupe.

Pitanje:

A 1956. godine u Širokom Brigu? I to je zavrijedilo itavu knjigu na preko 500 stranica?

Odgovor:

To je sigurno nekakva zabuna! Knjiga od 500 stranica nije uop e opis mise niti bogoslužja 1956. godine. Knjiga obra uje Titov režim i njegovu UDBA-u, ljude koji su se našli sa mnom u gimanziji i kasnije na fakultetu, i opis s ime su se sve komunisti služili da bi zadobili potpunu kontrolu nad hrvatskim narodom. Ta tema je puno više zahtjevna, i trebat e milijune stranica da bi se obradila u svoj veli ini. Po ite od injenice da komunisti nigdje u svijetu nisu osvojili vlast putem demokratskih izbora, nego putem ratova ili revolucija. Jedanput kada su komunisti preuzeli vlast, onda je više nisu ispuštali iz svojih ruku. Ali, kada su po Raeganovoj doktrini i praksi izgubili ekonomsku bitku, morali su se sami raspustiti, jer više nisu mogli plja kati sami sebe i svoj narod. Tako je došlo do „demokratskih promjena“ u cijelom komunisti kom svijetu, pa ak i u Sjevernoj Koreji se vide pomaci u tom pravcu.

Neko vrijeme sam bio uvjeren da u knjigi dati naslov „Sudba je UDBA“, ili obratno „UDBA je sUDBA“, ali sam se nakon završetka rukopisa odluo na sadašnji naslov. Istina, u marketinškom smislu naslov nije pogodno dio cilj, ali je meni bilo stalo do

istine, a ne do veleprodaje. Gornje dvije opcije sam sveo u jednu, u tekstu na stranici 8. Naslov MOJA POLNO KA u istinu opisuje što sam ja „skrivio“ da me je narodna vlast tako nemilosrdno proganjala, i skoro uskratila mi pravo na život. U početku ja sam htio opisati osnivanje i sudbinu organizacije TIHO, ali nisam imao potporu onih koji su morali pomoći, ali su se zbog kojekakvih razloga suzdržali. Neki su i pomrli, a neki jednostavno odbili su suradnju. Valjda ljudi imaju svoje osobne razloge zašto se nisu htjeli upustiti u avanturu prikaza događaja iz šesdesetih godina, najboljih godina koje smo mi u mladosti mogli imati, da nije bilo te UDBA-ine pohlepe za kontrolom hrvatskog naroda.

Već na samom početku knjige, u prvom odlomku teksta, ja upozoravam čitatelje da se ne radi o opisu bogoslužja ili crkvenih običaja ili pravila, nego da se radi o nečemu puno više prozaičnom. Samo jugoslavenska služba sigurnosti mogla je izmisliti da je odlazak petičaraka u crkvu opasan i po državu, i da to treba najstrožije kazniti. Zamislite, država se bojala petičaraka i njihovog odlaska na misu!? Ta država se zvala Jugoslavija!

Pitanje:

Onda ste progovorili TIHO? Ili ste već prije toga bili „tihan“?

Treba pročitati knjigu, da bi se stvarno moglo razumjeti o čemu se tu radi. Organizacija TIHO se razvijala u mojoj glavi barem dvije godine prije odlaska na polno kuće, ali samo ime nisam dao ja, nego moj suradnik. To je opisano na stranicama 86. i 87. moje knjige. Ja sam postao „tihan“ tek onda kada sam shvatio da je UDBA znala sve o organizaciji od samog početka, još od vremena prije mog pisanja samoga Programa. Shvatio sam da će mnogi ljudi nastradati, i nisam htio da se to dogodi. Zato sam se povukao iz svih političkih aktivnosti poslije prvog saslušanja i zatvora. Ja sam onda shvatio da i neke druge gimnazijalce ili studente odvođena saslušanja, samo ja to nisam doveo u vezu da je tome „kriv“ moj Program. Nisam ja postao „tihan“ samo zbog straha od zatvora, nego zbog toga da ne naškodim Hrvatima. Poučen tim iskustvom ja sam i u emigraciji prakticirao upravo tu kvalitetu – ostati „tihan“ - po strani. Od rujna 1957. godine bilo mi je jasno da u svakom društvu ima bar jedan par UDBA-inih ušiju, samo nikada nisam znao, koji je to par. Ali tek u 2003., nakon pregleda mog dosjea u Državnom Arhivu Hrvatske, shvatio sam od kuda je UDBA znala sve što ja mislim i radim. Tada sam odlučio napisati knjigu i objaviti ju! Bio sam i sam iznenađen kako jednostavno ja nisam mogao procijeniti ljude oko sebe i kako je UDBA imala lagani posao prislušivanja. Jer, najglasniji „Hrvati“ su zapravo bili UDBA-inci cinkaroši. To se potvrdilo i u emigraciji. Oni koji su se pozivali na Antu Pavelića, Poglavnika NDH, i hvalili ga, od reda su bili UDBA-inci prislušnici. Dakle, ne-

prijateljima hrvatskog naroda Poglavljenik je služio kao najbolja tržišna roba, mada su i mnogi od njih bili etnički Hrvati. Na njemu su dobro zaradivali. Ta tema je potpuno neobrađena u hrvatskoj historiografiji i literaturi. Moja knjiga otvara jedan mali prozor u tu tamu. Za vrijeme komunizma tom se temom nije moglo baviti objektivno, samo ideološki, protuhrvatski. Danas to nije slučaj.

Pitanje:

„Prijatelji“ su Vas stalno pratili otkad i dokad?

Odgovor:

Pročitajte si poglavlje „a ki dom u malom“, počinje na stranici 88., pa će Vam odmah biti jasno da je UDBA smjestila k meni u stan sigurno dva Dalmatinca, i još dva Hercegovca, za koje nisam siguran da su bili UDBA-ine uši. Jedan od tih mojih cimera je danas visoki uglednik, s prestižnom titulom. Jedan je umro, a dvojicu nisam mogao naći (locirati). Taj živi mi se još nije javio, mada mu je izazov mojom knjigom javni. Valjda se drži one narodne „Šutnja je zlato“.

Poslije otkrivanja organizacije TIHO UDBA je nastavila sa stvaranjem drugih organizacija i kompromitirala mnoge mlade i djevojke, koji su zbog neznanja i svoje naivnosti srljali u te zamke! Mnogi su odležali zatvore i Goli otok. Netko bi trebao izračunati koliko je produktivnih stvaralaca u godinu UDBA upropastila hrvatskoj mladosti, sve s ciljem da zadovolje svoje srpske gospodare. Zamislite da je ta mladenačka energija bila upotrebljena u jednom pozitivnom, konstruktivnom naporu u traženju poboljšanja života u našim krajevima. Zamislite kakav standard bi imali Hrvati

danas, uz sve nove tehnike i tehnološke napretke, koji su otkriveni i primijenjeni od kraja drugog svjetskog rata do danas. Ili Vi to možda ne možete ni zamisliti?

Zamislite da su umjesto sluganstva „bratstvu i jedinstvu“ odlučili probiti tunel kroz Biokovo, davno bi bio probijen s tim godinama zatvora koje je hrvatska mladost odležala po kojekakvim kazamatima, ili bijegom u inozemstvo. Netko bi trebao izračunati koliko je hrvatski narod izgubio zbog na ina rada UDBA-e! Jedna je stvar uvati državu od stvarnih ili možebitnih neprijatelja, a druga je stvar initi zlo in protiv naroda (i same te države), a službeno propovijedati da su ti njihovi protivnici „neprijatelji države i naroda“. Gdje su hrvatska sveu ilišta i hrvatski akademici da obrade tu temu? Hrvatska inteligencija je ponovo pobjegla u šutnju, a komunijare obstruiraju!

Usporedite to s obe anjima koja smo svi uli na po etku „demokratskih promjena“ i vidjet ete da se nije daleko odmaklo od po etne crte gdje smo se našli u prolje e 1990., kada se narod hametice izjasnio za istinsku demokraciju, glasuju i za program Dr. Franje Tu mana.

Dok se cijeli svijet rješavao kolonijalizma i robstva, brinuo se za poboljšanje životnih uvjeta u svojim krajevima, hrvatski komunisti su služinski lizali skute, da ne kažem onu drugu stvar, srp-

skim okupatorima. I ovih dana, pro itah negdje, aktualni predsjednik Hrvatskog Državnog Sabora izjavljuje da je ponosan što je bio lan Saveza komunista Jugoslavije.

ovjek jednostavno ne razumije! Pametnom je dosta.

Na zadnji dio pitanja koji se odnosi na „dokad?“ mogu glatko odgovoriti da to „prijateljstvo“ traje još uvijek. Podme u mi sa svih strana, lažu, izmišljaju, ak su me napali u jednom tjedniku, itd. Evo, na 26. svibnja poslali su mi na moju e-mail adresu virus, koji je moje ra unalo izoliralo i odbacilo. Poslali su to kao da to ja šaljem iz Kanade. Napadaju me iza le a, optužuju me da sam „ustaša“ ili ustašoid. Naškodili su mi profesionalno i to u Americi, samo to nije tema koju sam htio obraditi u ovoj knjigi. Možda u nekoj sljede oj?

Pitanje:

Mislite li im se odužiti? itat e-te njihova sje anja (memoare) ili ete zaista utemeljiti Udabaški institut, kako to od Vas o ekuje hrvatsko pu anstvo?

Odgovor:

Odužiti? Da ja živim milijun ljudskih života ne bih se mogao njima odužiti. Oni su uništili moju mladost i moju ljubav za uživanje života, koju je mladost imala po Božijem zakonu. itav moj život se sveo na borbu protiv njihove zlobe. Zato sam poslije

gimnazije i odabrao medicinu. Dakle, ja sam potpuno svjestan da se ja njima ne mogu odužiti. Sumnjam da e moj uvaženi cimer napisati svoje memoare o organizaciji TIHO, mada bi to za mene bilo izazovno. Ako ih napiše, sugeriram mu da dade naslov „ oban u gimnaziji“. No, kad sam ve kod mog cimera, moram istaknuti da ga stvarno smatram „uvaženim“ jer sam u zadnjih pola godine saznao da je on kum s prvim ovjekom Vlade ove naše antifašisti ke Republike Hrvatske. Kum se ne postaje uz bocu piva, ili aj od kamilice. Potrebna je rodbinska, genetska veza, krvno srodstvo, kako bi rekli naši stari, ili pak - ideološka podudarnost. A njih dvojica su negdje i radili zajedno! Dakle, imali su prilike na i se. Njega još uvijek uvažuju najviše li nosti koje upravljaju ovom (nazovimo je po Programu organizacije TIHO) slobodnom državom Hrvatskom.

Utemeljiti Udabaški institut? Što bi mu ga to bilo? Zaposliti udabaše da jadni ne pocrknu od gladi i zavisti? Koliko ja znam oni su se ve dobro uhljebili. Postali su tajkuni (kao Vinko Sindi i) sa svim hotelima po Jadranu, ili velikim poduze ima, ili pak novim poduze ima. Drugi su pak postali ministri u raznim vladama RH, ili savjetnici prvom ili drugom predsjedniku RH. Koliko ih je samo u hrvatskoj diplomaciji? A znamo da je aktualni predsjednik RH bio osobno UDBA-in doušnik, još od iste 1956. To je bio i prošli predsjednik Hrvatskog Sabora. Kuda god se okrenemo imamo samo udabaše na najodgovornijim položajima. I što je najinteresantnije – narod ponavljano glasuje za njih. Ja sam na stranici 466. svoje knjige obradio taj podatak kako je aktualni predsjednik vodio svoju kampanju u odnosu na

Urednica
Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

Na vidiku je

DNEVNI HRVATSKI GLAS

NEZAVISNE HRVATSKE MEĐUMREŽNE NOVINE

Utorkom, pa utorkom i četvrtkom, pa ... svaki dan!

jednog bivšeg lara organizacije TIHO. Još do danas nisam dobio nikakav poziv za dodatno objašnjenje. Postoje samo dvije mogu nosti: ili aktualni predsjednik Republike Hrvatske nema nikakvih prigovora na moje pisanje (vjerojatno), ili on i njegov štab ne znaju za moju knjigu (vrlo nevjerojatno, ali mogu e).

Mislim da hrvatsko pu anstvo o meni nije dovoljno ulo. Da je, razgrabili bi knjigu jer u njoj stvarno ima nešto za svakoga, kao uresi na boži nom drvcu. Ovako su je prepustili uroti šutnje, i bit e Božije udo ako ju netko i spomene. Mada me je, moram priznati, najve i Hrvat-histori ar u Americi, Dr. Jere Jareb (koji me se nije mogao sjetiti), nazvao me i rekao mi: „Ovu se knjigu moralo napisati“. Zna i, dao mi je kompliment, a ne poltronstvo.

Ja ne znam što hrvatski narod o ekuje od mene, ali vidim da taj narod vjeruje u udesa. Uzmite samo one sretnike koji imaju zaposlenje, dolaze na posao, a ne primaju pla u, i nastavljaju raditi bez pla e, sve u nadi da e jednoga dana doživjeti mirovinu. Oni koji su uspjeli doživjeti mirovinu, imadu u prosjeku manje od 2.000 kuna. Onda Vi meni objasnite kakav je to narod koji radi za badava, stvara od svojih poslodavaca stvarne tajkune, i ponovo bira te tajkune u strukture vlasti, koji im onda za uzvrat daju stare udbaše da ih opet vode u zemlju spasa. Zna i da hrvatski narod živi u zemlji udesa, jer jedino se to dade objasniti kao udo. Udbaši su to negdje davno shvatili i nastavljaju to prakticirati, vrte i se po državnim položajima kao na ringlšpilu! I kad netko vrisne, nikada se ne zapiše nigdje, nije ni važno. Dakle, ja okre em plo-u pa pitam Vas: je li nam pot-

reban Udbaški institut?

Na stranici IX. ja sam pozvao Vladu i Sabor da promijene zakon o uvanju gra e koju je ostavila UDBA s time da svatko tko želi može vidjeti dosje koji želi. Do sada se nitko nije oglasio da to podržava. Podigla se vika oko lustracije, a ovi su pod Šeksovim predsjedanjem proturili zakon o osudi komunisti kih zlodjela, i zatvorili svaku raspravu o tom predmetu, usprkos rezolucije 1481 Vije a Europe. Morat emo di i ve u galamu.

Uzmite za primjer Kazališni trg. Gradona elnik, vrli Hercegovac, tr i maraton s krunicom u ruci od njegovih rodnih Gruda do Me ugorja i moli se dragom Bogu da sa uva ime Maršala Tita na Kazališnom trgu. Što se ja stalno pitam je: Kako to da dragi Bog uslišava Bandi evu molitvu, a našu ne? Možda zato što on moli tiho, a mi ne molimo dovoljno TIHO? Nadajmo se da e mi nekakav stru njak to objasniti.

Zamislite da sam ja u prolje e 1958. prihvatio poziv beogradske UDBA-e, (st. 172.–175.) i da sam izvršavao sve njihove zahtjeve, onda dvojica Hercegovaca ne bi imali priliku biti ono što jesu danas. Obojica su mla-

i od mene – Bandi i Jur i . Beograd ih ne bi trebao. Što se ti e Ante Markovi a, nisam siguran, ali recimo da sam uistinu ispunio sve zahtjeve savezne UDBA-e, možda bih postao premijer prije njega. Samo ne znam bi li onda Amerikanci tražili od mene da spašavam Jugoslaviju?

Pitanje:

Volite biti utemeljitelj vrijednih ustanova. Na primjer Udruge ameri kih Hrvata – Croatian American Association, zar ne?

Odgovor:

Vi ste to o ito izvadili iz mog interviewa u Glasu Koncila. Ja ni danas nisam siguran tko i kako je utemeljio udrugu ameri kih Hrvata, koja bi lobirala kod ameri ke vlade i društva uop e u interesu hrvatskog naroda. Ja nisam ni znao za pripremni sastanak, ali kada sam uo za nje-no osnivanje, bezrezervno sam ju prihvatio. Znao sam od prije da je bilo pokušaja, djelomi no i uspješnih, da su emigranti Hrvati u Americi stvorili svoje organizacije koje su bile respektirane od mnogih Amerikanaca. Ova udruga je stasala na potpuno novom na elu – nesebi nosti! Nije se išlo za stvaranjem vo e, niti se kadilo drugu Titu, niti u

svrhu potpore kako bi se neko- ga uhljebilo, nego da se stvarno zastupaju interesi cijelog hrvatskog naroda, a u 1989. godini to je bila borba protiv Jugoslavije i o ite velikosrpske ekspanzije na hrvatske prostore koji još tada nisu bili pod punom okupacijom etnika, bili onih u uniformama JNA oficira ili u civilu. Naravno da sam nesebi no podržao takvu organizaciju, i na sljede em sastanku sam bio izabran u Upravni odbor udruge. To se u Americi zove Board of Directors. Ja zbog nedostatka vremena nisam mogao preuzeti vode- u ulogu, zato nikada nisam ni mogao biti na elu udruge. Ali, ono što smo napravili u razdoblju od 1989. do 1996. ostat e kao trajni uspjeh hrvatstva u Americi i doma. Mogu e da hrvatski puk ne zna, ali bi morao znati, da nije bilo CAA udruge, USA ne bi priznala nezavisnost državi Hrvatskoj, usprkos užasa kojeg je po inila JNA u Vukovaru, Dubrovniku, Slavoniji, Baranji i drugdje. Ne mogu ovdje ulaziti u potankosti, zbog puno razloga, ali mogu svakoga pogledati u o i i kazati mu da nije bilo nas i naše udruge, USA vlada ne bi promijenila politiku prema Jugoslaviji i Hrvatskoj. A da nije bilo priznanja, ne bi bilo ni Oluje, ni povratka Baranje i Zapadnog Srijema u okrilje Republike Hrvatske. Hrvatska bi bila osaka ena i presje ena na dvoje! Zadar bi bio srpski grad. Trumbi ga je i onako bio dao Italiji 1918.

uli ste nedavno da je predsjednik USA na Markovu Trgu izjavio da više nismo sami, i da nas više nitko ne e napasti. Ta izjava je još zna ajnija zato što ju je izgovorio sin onog prethodnog predsjednika USA, koji nije htio priznati Hrvatsku nezavisnom državom. U ukupnoj analizi nisu osobe, pojedinci, donosile odluke. To je bilo stajalište cijelog

ameri kog establišmenta. Zna- i, CAA je uspjela promijeniti na in razmišljanja o Hrvatima u Americi. Kada su to vidjeli neki kojima hrvatska nezavisnost smeta, onda su sko ili i stvorili jednu drugu lobisti ku organizaciju, i oni se danas kite našim perjem. Pojavila se stara hrvatska bolest – podvali svomu! Me- ni osobno je jako drago da smo mi Hrvati Amerike postigli da oni promijene svoje mišljenje o nama. Manje je važno tko je sjedio s druge strane stola na ve eri koju je hrvatski narod uprili io u ast predsjednika USA, mada se to ne može ignorirati niti zaboraviti. Koliko ja znam niti jedan lan uprave CAA nije bio nazo an na toj ve eri, a netko je ipak morao biti! To ide na slavu aktualnog predsjednika RH i njegovih savjetnika. Znade li netko koliko je udbaša me u njima? To samo potvr uje da se oni jedino brinu za sebe i „svoje ebe“. Ostaje potreba da to hrvatska inteligencija shvati i objasni puku. Ja kao jedinka ne mogu u initi puno, ali se trudim.

Ponavljam, udruge je stasala i izrasla naporom pojedinaca koji su svoje želje pretvorili u lobisti ku znanost i uspjeh je došao. Mnogi ovdje misle da je ondašnja hrvatska Vlada, s Greguricem, Grani em i Šuškom na važnim resorima, dala glavni doprinos u promjeni ameri kog mišljenja naspram nezavisnosti hrvatske države. Ja sam 1992. bio prisutan na ve eri u jednom restoranu u New Yorku kada se Gojko vratio iz Pentagona i nama obznanio da se hrvatska država nema emu nadati od Amerike, a da e jedino Njema - ka dati nešto arapa i majica hrvatskoj vojsci. Rekao nam je da Njema ka ne smije dati ni cipele za HV.

„O pomo i u oružju, ni govora“, - rekao je!

Mi svi znamo da nije svršilo na tome. Znamo i to da se u samom po etku Oluje ameri ko zrakoplovstvo pobrinulo za srpski obrambeni raketni sustav iznad Knina. Ostalo prepuštam drugima neka oni objasne.

Pitanje:

Djeluje li još uvijek ta udruge, zapravo ime se bavi Croatian American Association? Tko su i tko mogu biti njeni lanovi?

Odgovor:

Udruge je živa i aktivna. Samo sada smo manje vidljivi, zahvaljuju i postojanju nezavisne države Hrvatske, koja ima svoj parlament, vladu, diplomaciju i sve druge attribute države. U travnju ove godine bio sam na našim tradicijskim „Hrvatskim danima u Kongresu“ (Croatian Days on the Hill), devetnaestim po redu. Za razliku od prošlih godina ove godine smo se zahvalili onima koji su nas poslušali i pomogli pokopati Jugoslaviju. Kad me ve vu ete za jezik, mada znam da e se mnogi ovome usprotiviti, re u u Vam to kao ilustraciju ime se bavimo. Osobno sam u kolovozu 1990., u jednoj raspravi o ljudskim pravima, pod kupolom ameri kog kongresa izjavio: „Jugoslavija je mrtva. Idemo ju pokopati prije nego njena lešina pokopa stotinama tisu a nedužnih ljudi“. Nitko onda od nazo - nih nije slijedio tu misao. Ni danas ne znamo koliko je ljudskih života pokopala Jugoslavija i pokušaj njenog oživljavanja od strane Amerike u godini 1989. Na tom ru ku bio je nazo an i jedan ministar iz Vlade Slovenije, mislim šumarstva i poljodjelstva.

lanovi organizacije su uglavnom Hrvati ro eni u BiH, Hrvatskoj, Americi, Kanadi, i drugdje, a ima i ne-Hrvata. Najvažnija

kvaliteta tih ljudi i žena je da su nesebi ni, požrtvovni, da ne o ekuju nikakvu nagradu ni plau za svoj rad, pa ne ak ni zahvalu. Ne ni kavu s predsjednikom. Sami pla aju svoje troškove i dragovoljno pridonose pokri u troškova organizacije. Znam da su pojedinci bili udbaši i da ih sada tamo nema. lanovima je prvenstvena svrha ostvariti pozitivno, dobro udno hrvatstvo. Oni koji su se bili priklju ili zbog osobnih probitaka ili stajališta „sliku ti moju ljubim“ prema hrvatskom narodu, našli su se u nekim drugim organizacijama ili pokušajima. Ili su pak ostali na vjetrometini, usamljeni. Kada su shvatili da naša organizacija ne prihva a pokroviteljstvo ni diktat odre enih protuhrvatskih ideologija, stvorili su onu drugu, paralelnu lobisti ku organizaciju, i vode ju oni koji su se zaklinjali u Jugoslaviju! U inili su to puno kasnije, nego su USA priznale hrvatsku državu. U jednoj re enici moglo bi se re i da nam je glavna spojnica bila protujugoslavenstvo.

Kada to sve zbrojite, onda se ne ete iznenaditi da Pantov ak nije smatrao nužnim da bar jedan lan uprave naše organizacije bude nazo an ve eri u ast predsjednika USA. Hrvatsko novinstvo i televizija su u rukama onih koji podržavaju politiku Pantov aka, pa ne možete od njih o ekivati da e obavijestiti pu anstvo o onima kojima je dobro udno hrvatstvo prvenstveno na elo života i rada. Takvi smo ti mi Hrvati, ali nas još uvijek ima!

Kao primjer mogu ovdje navesti da je i g. Luka Mišeti , pdvjetnik hrvatskog generala Ante Gotovine, nekada bio tajnik CAA u Washingtonu. To mu je svakako na ast!

Pitanje:

Zamalo zaboravimo upitati, tko ste Vi Dr. Radoslave Mari u? Ro eni ste 1938. godine u Hercegovini. Škole ste završili u Širokom Brijegu i Mostaru, Medicinski fakultet u Zagrebu. Specijalist ste roditeljstva i ginekologije. Je li to sve što se može o Vama re i?

Odgovor:

Negdje u knjigi sam napisao da sam ja oban koji je zalutao u gimnaziju. Ili sam to bio! Valjda se životna zbilja sa mnom i tako posprdala. Kada pro ita MOJU POLNO KU, onda e itatelj shvatiti da sam ja puno više nego što Vaše pitanje uokviruje. Recimo samo to da sam usprkos lošeg iskustva u gimnaziji, nakon zabrane školovanja i nesebi nog spasa kojega mi je dobacio moj direktor gimnazije u Širokom Brijegu, a kome sam i posvetio ovu svoju knjigu, uspio sam završiti gimnaziju i medicinski fakultet, te se zaposliti u Titovu rodnom mjestu, na osnovu ega sam bio primljen kao izabranik na sveu ilišnu specijalizaciju, i otjeran u pe albu ili emigraciju, kako god to volite zvati. Prije odlaska iz Zagreba sebi sam obe ao da u se bezuvjetno boriti protiv takve državne satrapije, što sam i u i-

nio. Nije slu ajno da je za stolovima gdje se odlu ivalo o sudbini Hrvatske države bila nazo na i moja genetika. Tu mislim prvenstveno na one stolove u Americi. Jer u kona nici, Amerika je odlu ila sudbinu Jugoslavije i njenih sastavnih dijelova. Istina, ne onako kako sam želio i zamišljao, ali moja genetika se ula kada je bila rije o velikim polit kim pitanjima. Ja volim kazati da je moja genetika bila tamo gdje se ameri ka politika kroji, a ne tamo gdje se šiva. Lakše je nešto sašiti kad je ve skrojeno. A još lakše je pokloniti ono što je sašiveno. Od po prilici tri milijuna Hrvata u Americi, koliko se njih može time pohvaliti? Naši novinari vide samo one koji poklone donose.

Moglo bi se s pravom re i da sam ja sumnjivi Toma, jer ve odavno nikome ne vjerujem, sve preispitujem. I uvijek s razlogom. Uzmite samo na analizu, kao primjer, onu pjesmu: „Paveli u evo tvoje garde, što ti Mostar i Ljubuški dade“, koju su pjevali partizani u civilnim odijelima, kada bi prolazili pored Nijemaca i ustaša. Usporedite je s onom drugom, koju su partizani pjevali u Vitini, ili u svojim partizanskim selima, kao što su Bija i, od Ljubuškog u pravcu

Vrgorca: „Ne bojte se Rima ni Berlina, dok je nami našega Staljina“.

U emu je problem? Isti narod, iz istog kraja, podijeljen ideološki u službi stranaca: ustaše u službi Hitlera, a partizani u službi Staljina. I u ime tih službi ubijali su susjed susjeda. Preнесите se na brzinu u današnje vrijeme, i recite mi možete prihvatiti službenu politiku današnjeg režima, partije na vlasti? Ubijati u ime Hitlera bio je ratni zločin, ali ubijanje u ime Staljina bio je domoljubni čin, oslobodilačka, ili još sla je – antifašistička borba! Ma nemojte! I s tim mi idemo u Europu uz blagoslov Amerike. Tako su odgajali djecu i unuke, koji su sada već debelo na vlasti koju plaćaju porezni obveznici. I to hrvatski narod trpi i nagrajuje ponovnim glasovanjem za iste kadrove. Kada će se taj narod jednom dozvati pameti?

Ukratko, ja sam Hrvat iz Bosne i Hercegovine, građanin grada Zagreba od 1958., kada sam se upisao na Medicinski fakultet u Zagrebu, i mada sam skoro 40 godina izvan granica Republike Hrvatske, s američkom putovnicom u džepu, ostao sam vjeran Hrvatskoj kao jedinoj domovini, usprkos svih zala koji su me u njoj snažili i usprkos svih negativnosti koje su se dogodile od ostvarenja hrvatske državne nezavisnosti. Jednostavno rečeno, ja sam obični mali Hrvat koji voli vidjeti Hrvatsku kao demokratsku državu, nezavisnu, vrlo prosperitetnu i pravednu, ali jedinstvenu na svim historijskim hrvatskim prostorima. Na tome ćemo morati poraditi i nadolazeći naraštaji, jer o toj mojoj generaciji nije uspjela u mnogo čemu, uglavnom zbog ideologija opisanih u gornje dvije pjesme. Ali smo uspjeli srušiti Jugoslaviju. Ako se jednoj generaciji pribroje

svi koji su rođeni unutar 20 do 30 godina, to bi značilo da su dvije generacije rušile i srušile Jugoslaviju.

Pitanje:

Dugo ste u USA, a ipak lijepo govorite hrvatski. Međutim, većina ljudi hrvatskog podrijetka u USA uopće ne zna hrvatski. Nasuprot tomu, jedan austrijski feldmaršal, europski vojvoda u pravom smislu, Ernst Gaudon barun od Laudona smatrao je potrebitim naučiti hrvatski jezik. Kako prikladno razriješiti to pitanje?

Odgovor:

Nemojte miješati kruške i jabuke, mada obadvoje spadaju u voće. Istina je da većina ljudi hrvatskog podrijetla u Americi ne govori hrvatski. Razlog je uglavnom američko društvo koje ne trpi nerad. Ako ne govorite engleski, nećete dobiti posao, a u Ameriku se ide radi posla. Onda se roditelji trude da im djeca bude bolje nego što je bilo njima. I tu strada hrvatski jezik. Ima mnogo različitih razloga zašto netko nije naučio hrvatski, iako mu roditelji doma govore svoj materinski jezik. Jezik kojim se služi u kući je ograničen, i njime se ne mogu izraziti pojmovi kojima se govori u školi ili na poslu. Nema hrvatskih škola, niti knjiga na hrvatskom jeziku. Da nije bilo crkve koja je okupljala narod, ne bi bilo ni hrvatskih župa ni hrvatskih domova, centara itd. Dakle, američki sustav ne ide na ruku održavanju posebnosti manjih naroda. Tek u zadnjih dvadesetak godina, zbog velikog priliva radne snage s juga, Amerika je bila prisiljena prepoznati i uvesti u uporabu španjolski jezik. Mi Hrvati, koliko god nas ima, nismo ni kap u moru, kada se radi o utjecaju na

upotrebu hrvatskog jezika u USA. Prije drugog svjetskog rata Hrvati koji su useljavali u Ameriku bili su uglavnom seljaci i radnici. Mnogi su bili i ideološki socijalisti i komunisti. Na pamet mi pada ime Steve Nelsona, člana Centralnog komiteta Komunističke partije Amerike, na čijem slušaju je Vrhovni sud Amerike ukinuo državne zakone po kojima su mnoge države Amerike sudile komunistima zbog propagande da se vladu Amerike može oboriti nasilnim sredstvima. Ukidanjem presude protiv Nelsona, sve države su prestale suditi komunistima samo radi propagande. Da bi bili osuđeni morali su poiniti neko krivično djelo, a ne samo prijeti! To se dogodilo 1956. godine, dakle iste godine kada i moja polnoćka! Vidite razliku: Titoslavija zavodi mladost da bi verbalnim deliktom imala opravdanje za represiju državnog aparata, da ih zatvara, uništava, dok istodobno Amerika ukida verbalni delikt!

Nelsona spominjem zato što je on Hrvat, koji je u Ameriku došao kao klinac od desetak godina, i radio u Pennsylvaniji kao građevinski radnik. Prije promjene prezimena u Nelson, zvao se Mesaroš, i mislim da je rođen dolje negdje oko Požege. To nije mjesto rođenja samog zaboravio.

Zašto ja govorim hrvatski? Pa ja sam Hrvat, koji samo živi u Americi, i putuje s američkom putovnicom po svijetu. Nažalost, ja nikada nisam naučio hrvatski jezik. Ono što su mene naučili u gimnaziji zvalo se srpsko-hrvatski, a to znači da je bio forsiran srpski jezik koji se upotrebljavao u BiH. Ja sam se na tu temu osvrnuo u knjizi.

Pogledajte stranicu II. moje knjige, tamo nema lektora! Razlog

je taj da su se osobe koje sam pitao da u ine taj posao bojale staviti svoje ime na moju knjigu, pa sam ja našao solomunsko rješenje. Ne postoji zakon koji propisuje da bi knjiga došla u ruke itatelja prvo morala pro i kroz ruke lektora. To sam naravno iskoristio i sa stvarnom osobom sam se dogovorio da e biti pla ena, a lektora ne emo ni spomenuti. Moram Vam priznati da je lektor zaradio svoju pla u na mom originalu. Nadam se da štovatelji hrvatskog jezika nisu našli mnogo srbizama u mojoj knjigi, mada sam siguran da ih ima. Ima ih sigurno i u ovom razgovoru. Za to se ispri avam svima!

Ovime bi mogli nadopuniti Vaše prethodno pitanje i kazati da nisam ni plašljiv u ovim okvirima antifasisti ke pravne države. Sada ozbiljno preispitujem potrebu pisanja druge knjige o svojim aktivnostima u emigraciji. Nisam kanio sebi pisati hvalospjev, a na www.hakave.org su me napali da sam to u inio. U ovim godinama ja ne trebam popularnosti. Samo istinu!

Barun od Laudona je živio u Hrvatskoj pa je bio motiviran nau iti hrvatski jezik. A mogu e je bio i engleski špijun? Sumnji-

vi Toma!

Pitanje:

Na kraju, možete li nam, kao pouku za budu nost, protuma- ite što bi trebale zna iti sljede e dvije narodne izreke: „Nek' se mladi Hrvat u i, kak' se za Hrvatsku mu i“, odnosno „Hercegovina i onako mala, mnogo toga nam je dala: velikih Hrvata i velikih udbaša“?

Odgovor:

Polako, polako! Nisu to nikakve narodne izreke niti mudrosti. To su plodovi moga uma i srca. Slogan „Nek se mladi Hrvat u i, kak se za Hrvatsku mu i“

mi i druga ideja, koju sam utisnuo na zadnjoj stranici korica. Onda sam prvu verziju unio u tekst, kod opisa jednog sada umirovljenog lije nika, koji mi je za vrijeme studija pio krv na slamku, kako se to zna re i. To ete na i pri dnu stranice 468. Jer naša mladost ne zna koliko žrtava i muke su Hrvati diljem Lijepe naše, kao i oni u iseljeništvu, podnijeli da bi ova sretna generacija kona no imala svoju državu. Kada je dr. Ne- o Kujundži pro itao moju knjigu prije tiska, on je odmah spoznao da se tu radi o mukama mladog Werthera. Dakle, to je zapravo zbroj svih redova na 512 stranica knjige. Bankari bi to možda nazvali saldo, a meni bi bilo drago da to potakne hrvatsku mladost da pro ita knjigu, pa makar upamtili samo to.

Pa nije nikakva novost da je Hercegovina mala pokrajina, da je dala velike borbe za obnovu i obranu hrvatske države i one 1941. i ove 1991. Isto tako nije tajna da je me u mnogim Hrvatima Hercegovine bilo i velikih udbaša. Uzmite samo primjer da je i dandanas aktivan jedan sve enik u europskoj zemlji iji je brat bio visoki inovnik UDBA-e u Mostaru, a otac mu je u isto vrijeme obnašao dužnost predsjednika Saveza boraca narodno-oslobodila kog rata. Tu je dužnost obavljao jer je on jedini iz svog sela bio u partizanima. Taj franjevac mi je odbio predstaviti moju knjigu u njegovom centru zbog toga što sam negdje na internetu napisao da je on udbaš. A on slovi kao „veliki Hrvatina“ me u zagrani nim Hrvatima. Zašto onda ne predstaviti moju knjigu u „njegovu“ centru? Kada bi o njemu napisao sve što znam, mogu e bi trebalo preko 100 stranica, i nisam siguran da bi on promije-

otisnut je na zadnjoj stranici korica moje knjige, na nebu i oblacima iznad ameri ke zastave. Dok sam radio na tekstu, skovao sam izreku koju sam pisao u skoro svim javljanjima na internetu, a koja je glasila: „Jadna ti je Lijepa naša, u rukama svih udbaša“. Mislio sam to utisnuti na zadnju stranicu korica. Dok smo radili prijelom knjige u Zaprešiu, u restoranu za stolom, na jednom mi sine ideja da to nije dobro rješenje za korice, jer ne opisuje moj napor u borbi s UDBA-om. U manje nego jednu minutu sine

KAKO SU ONO MILAN KOVAČ, STIPE HRKAČ, JAKO ANDABAK, GROF GEORG ELTZ VUKOVARSKI, MILAN HORVAT, DARKO OSTOJA & COMP. OPLJAČKALI VIŠE MILIJARDI KUNA OD 227.882 HRVATSKA BRANITELJA I PROGNAZIKA (2. dio)

dr. sc. Tomislav Dragun

Državni ured za reviziju Republike Hrvatske, bespogovorno i konačno, utvrdio je kako je kuponska privatizacija nezakonito provedena, a u sve u cilju da bi se preko lea hrvatskih branitelja i prognanika zgrabila (i taj: oplja kala) etvrtina hrvatskog gospodarstva. Glavni proveditelji toga projekta bili su, dakako, Milan Kovač, bivši ministar privatizacije, Stipe Hrkač, predsjednik Hrvatskog fonda za privatizaciju, kao „davatelji“, te Darko Ostoja, Jako Andabak, grof Georg Eltz Vukovarski i Milan Horvat, kao „primatelji“.

Sada, kao puževi poslije kiše, pomalaju se i ostali „igrači“. Prilike su se smirile, ocjenjuju oni.

Možda i jesu, jer su branitelji ušutkani, a njihovi zapovjednici pozatvarani, puanstvo do grla opterećeno dugovima, radna snaga stavljena pod nadzor, sva javna glasila i financijske ustanove (banke, osiguravajuća društva, investicijski fondovi) preuzeta od strane „zdravodrugova“, „antifašisti“ dovedeni na sve važne i važnije političke i društvene funkcije u državi. Sad je vrijeme, može se, Lenjinovim, Staljinovim i Titovim tragom i naukom, po i po plijen. Onako, kako to samo oni znaju. Nemilosrdno. Bez duše i obzira.

Jedan od takvih „igrača“, koji se tek pomalja iz guste i kao olovo

teške tame zove se Goran Štok. Da, upravo, taj stari prijatelj Slavka Linića.

Želi uzeti, ni manje ni više, Liburnia Riviera Hotele. Biser Opatije. Kao da mu ih je babo stekao. Bez pardona. Sin je, naime, jugo-general, posebno vrstog i dosljednog partizanskog ratovnja i obračun, koje ima svoj trajni velesajamski izlog na Bleiburškom polju, španjolskog, hoću reći „španskog borca“.

Misli kako su to dovoljne kvalifikacije za pograbi sve što valja na hrvatskoj jadranskoj obali. Naravno, ni malo ga pritom ne uzbuđuju tužbe Hrvatskog uljudbenog pokreta, koji sudski traži da se ugovori o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji proglašene ništavnima. Zar više ne vri-

jede, kao da se u udu on pita. Ne važe li i dalje Titovi pravni kriteriji prema kojima se suci baš i „ne trebaju držati zakona kao pijan plota“?

Ne brine ga niti volja Andrije Maricha američkog poslovnog ovjeka hrvatskih korijena, koji isto tako želi kupiti Liburnia Riviera Hotele, a za njih i nudi mnogo više od Gorana Štoka. Daje 200 milijuna eura. Štok otvoreno, još i prije nego li je Vlada RH na prodaju ponudila dionice Liburnia Riviera Hotela, kaže: „Marich je zakasnio“. Zašto? „Nije važam samo novac, nego i vizija, znanje i stru ni tim.“ Vi-zija? Ah, dobro smo vidjeli, vid-jeli i osjetili tu viziju u Vukovaru.

„Zdravodrugovi“ opet su svoje odradili. Temeljito.

Gospodine Generale!

Hrvatski uljudbeni pokret stoga je dne 2. lipnja 2008. godine podnio Trgovačkom sudu u Zagrebu, doti no sucu Davoru Pustijanecu, zahtjev za odreivanjem sljedeće privremene mjere:

„Zabranjuje se tuženicima, do pravomoćnog okončanja sudskog spora postupka predmeta Trgovačkog suda u Zagrebu br. XIV P-3820/2006, prodaja ili bilo kakav drugi oblik otuđivanja dionica trgovačkog društva LIBURNIA RIVIERA HOTELI d.d.

iz Opatije, i to pod prijetnjom ovrhe istih.“

Tuženici su, svakako, HRVATSKI FOND ZA PRIVATIZACIJU, Zagreb, Ivana Lu i a 6 i investicijski fond PROFICIO d.d., Zagreb, Gajeva 2/a, sljednik PIF EXPANDIA d.d., Zagreb, Savska 41.

stoga što ih nismo mogli dobit od Hrvatskog fonda za privatizaciju.

Žalba na rješenje Trgova kog suda u Zagrebu br. XIV P-3820/2006 od 9. sije nja 2008. godine podnesena je Visokom trgova kom sudu RH na dne 21. sije nja 2008. godine i još nije riješena.

Ugovori o zamjeni dionica koji su zaklju eni izme u Hrvatskog fonda za privatizaciju i privatizacijskih investicijskih fondova.

Dokaz:

Zahtjev s dne 5. svibnja 2008.

Ad. 3

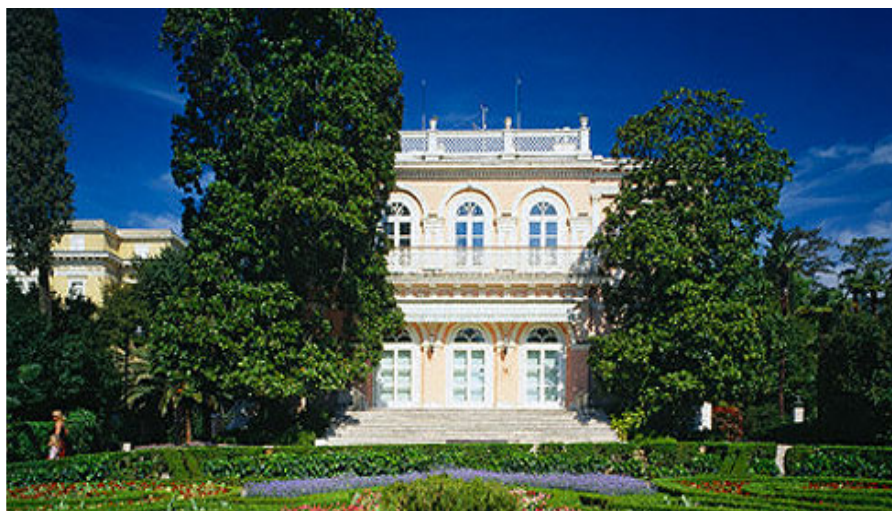
PROFICIO d.d., Zagreb, Gajeva 2/a, sljednik PIF EXPANDIA d.d., nezakonitom zamjenom dionica u kuponskoj privatizaciji stekao je dionice trgova kog društva LIBURNIA RIVIERA HO-TELI d.d. iz Opatije, koje sada nastoji prodati.

U svezi s tim dr. sc. Tomislav Dragun i Hrvatski uljudbeni pokret, kao drugotužitelj, odnosno tre etužitelj, poslali su u svezi s tim dne 30. lipnja 2005. godine predstavku, kao upozorenje, Vladi RH kojom traže zabranu prodaje doti nih dionica društva LIBURNIA RIVIERA HOTELI d.d.

Dokazi:

Upozorenje Vladi RH s dne 30. svibnja 2008.

Potvrda o prijemu preporu ene pošiljke s dne 30. svibnja 2008.

Uz zahtjev je dana dalje navedena obrazložba.

Ad 1.

U tijeku je sudski postupak na Trgova kom sudu u Zagrebu br. XIV P-3820/2006 u kojem tužitelji traže utvr ivanje ništavnim ugovora o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji zaklju enim izme u tuženika.

Svojim rješenjem br. XIV P-3820/2006 od 9. sije nja 2008. godine Trgova ki sud u Zagrebu sud je odbacio našu predmetnu tužbu uz sljede u obrazložbu:

„Slijedom svega iznijetog, na temelju odredbe l. 109. st. 4. ZPP-a, tužba koja nije u dovoljnoj mjeri odre ena da bi po njoj sud mogao voditi postupak je odba ena, jer je sudu vra ena bez ispravka.“

Naime, kao tužitelji sudu nismo priložili predmetne ugovore, a

Dokaz:

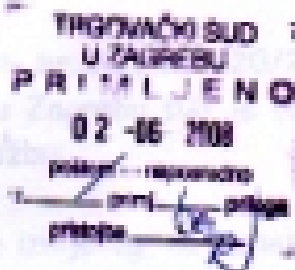
Žalba s dne 21. sije nja 2008.

Ad 2.

U me uvremenu tužitelji su na temelju odredbi l. 11. Zakona o pravu na pristup informacijama, Nar. nov. br. 172/03, na dne 5. svibnja 2008. godine podnijeli Hrvatskom fondu za privatizaciju zahtjev da im u zakonskom roku omogu i pristup sljede im informacijama:

Zagreb, 2. lipnja 2008.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Posl. br. XIV-P-3820/06
Sudac: Davor Pustijanac
Petrinjska 8
10000 ZAGREB

Tužitelji:

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb, Pete poljanice 7
DRAGUNOV URED d.o.o., Zagreb, Trnajska 11.b
HRVATSKI ULJUBENI POKRET, Zagreb, Pete poljanice 7

Tuženici:

HRVATSKI FOND ZA PRIVATIZACIJU, Zagreb, Ivana Lučića 6
PROFICIO d.d., Zagreb, Gajeva 2/a, sljednik PIF EXPANDIA d.d.,
Zagreb, Sovska 41

Zahtjev dne 21. lipnja 2008.

Ad 1.

ZAHTJEV

za određivanjem privremene mjere u predmetu Trgovačkog suda u
Zagrebu br. XIV P-3820/2006

na pristup informacijama koje su u vlasništvu tuženika
2008. godine podrijetli Hrvatskom fondu za privatizaciju
u postupku njezine privatizacije, pristup sljedećim informacijama:

u tri primjerka

Ad 1.

U tijeku je sudski postupak na Trgovačkom sudu u Zagrebu br. XIV
P-3820/2006 u kojem tužitelji traže utvrđivanje ništavnim ugovora o
zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji zaključenim između
tuženika.

Ad 2.

UDBAŠKO-USTAVNO-PREDSJEDNIČKE KRIMINALNE IGRICE

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Došlo je i do toga da brat brata izdaje.

Valjda je netko do nedavno nedodirljivom bivšem sucu Ustavnog suda RH VICI VUKOJEVI-

U došapnuo kako je i HRVATSKA BANDA KRIMINALACA POD PERMANENTNOM DUGOGODIŠNJOM PRISMOTROM ME UNARODNE SIGURNOSNE ZAJEDNICE.

I Vice Vukojevi kad ga je ve priroda napunila inteligencijom, prijavljuje svojeg "brata" STJEPANA MESI A, zbog tamo neke "povijesne" pronevjere novanih sredstava u vlasništvu hrvatskih građana. Kako su i ostala "brata" shvatila da je "vrag odnio šalu", podupiru kaznenu prijavu svojeg "prosvije enog" bivšeg suca, bivšeg dužnosnika, bivšeg...

A kakva je prava pozadina ovakvih klasi nih me usobnih cinkarenja kriminalaca?

U toj zavrzlami o ito se raspoznaje rukopis policije, koja svojim djelovanjem zapravo istjeruju i lisicu, EKA MEDVJEDA DA NA SVJETLO DANA IZA E IZ SVOJEG DOBRO ZAŠTI ENOG BRLOGA. I jasno, manrom bivše UDBA-e i KOS-a, bacaju mamac, tobože pojas za spasavanje sitnom sumnjivcu koji e im pomo i pogoditi u pravu metu.

Možda su i VICI VUKOJEVI U našem najve em POLITI KOM FARIZEJU U HRVATA MATI GRANI U, obe ali status KRUNOSLAVA FEHIRA kao u procesu protiv BRANIMIRA GLAVAŠA, na skorom su enju HR BANDI?!

Ako je još netko pratio "moj" slu aj, a naša policija svakako to radi, tada se ovakve objave optužbi protiv STJEPANA MESI A ine logi nima. Moju kaznenu prijavu Državnom izbor nom povjerenstvu i Drzavnom odvjerništvu RH protiv STJEPANA MESI A uo i izbora za Predsjednika RH 2004. godine

Ustavni sud je odbacio.

U DORHU se tresu ruke našim DRŽAVNIM ODVJETNICIMA, pa još nisu u stanju napisati i poslati mi rješenje o onome što su poduzeli nakon moje zaprimljene kaznene prijave iz 2004., godine. Pojednostavljeno, i DORH i DIP i USTAVNI SUD RH (izuzimam Ured Predsjednika Ustavnog suda RH-moja opaska), u ijem je sastavu tada bio i današnji cinkaroš Stjepana Mesia VICE VUKOJEVI , DOZVOLILI SU KRIMINALCU DA SE NATJE E I POBIJEDI NA TADAŠNJIM PREDSJEDNIKIM IZBORIMA U REPUBLICI HRVATSKOJ.

I sada nam elokventni VICE VUKOJEVI svojim egzibicionizmom želi ukazati na svoju savjest i poštenje. Po mojim kriterijima, na HR politiku koj sceni SAMO BRANIMIRA GLAVAŠA SMATRAM SVETIM AUGUSTINOM OVE O ITO KOMPROMITIRAJU E POLITI KE POZORNICE.

PROSVJEDNA NOTA EUROPSKOJ CIVILNOJ UNIJI

Dragutin Šafari , Velenje, Slovenija, *Predsjednik slovenskog Povjerenstva Društva*

Vaš Glasnik primamo. Predsjednik hrvatskog Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava g. Franjo Talan ne prima Glasnik, ali smo se dogovorili da u mu ga dostaviti na CD-u kad mu to bude trebao. U posljednjem Glasniku citirali ste jedno lijepu re enicu g.Talana. na samom kraju zadnje stranice Glasnika (vidite da znam), pa sam mu dostavio taj zadnji broj Glasnika (br. 12).

Nemojte Glasnik slati g.Talanu, jer ima mnogo drugih obveza. Naime, postao je postao "profesionalac", doti no ve više od godinu dana bavi se poduzetništvom. Uspio je ve izdati i prvu knjigu na temu lokalnih prilika. Slijedi serija knjiga o hrvatskih grobištima. Raspoložemo s ogromnim materijalom, a nije ni udo, budu i na tome radimo ve 25 godina. Ja sam još 1997. g. objavio kartu s oko 800 masovnih grobišta u Sloveniji?

U nedjelju u 17.00 sati bit e Sv.

misa u Frukiju (pisano je s dne 26.5.2008.). Ja u tamo biti, ali ne i g.Talan, jer se nalazi u Njema koj. Možete ga nazvat g. Milana Pavi a, jednog od organizatora Sv. mise na broj: 049-374.191. Zajedno emo, veliki broj udruga iz Hrvatske i Slovenije, potpisati prosvjednu notu Europskoj civilnoj uniji. O emu se radi? Pa hrvatska ima komunisti ku kriminalnu vlast, koja gazi i grabi gdje god stigne.

PRESUDNA PRESUDA

Akademik **Mirko Vidovi**, Pariz

Ova fotografija ima jedinstveno značenje u povijesti hrvatskog pravosuđa.

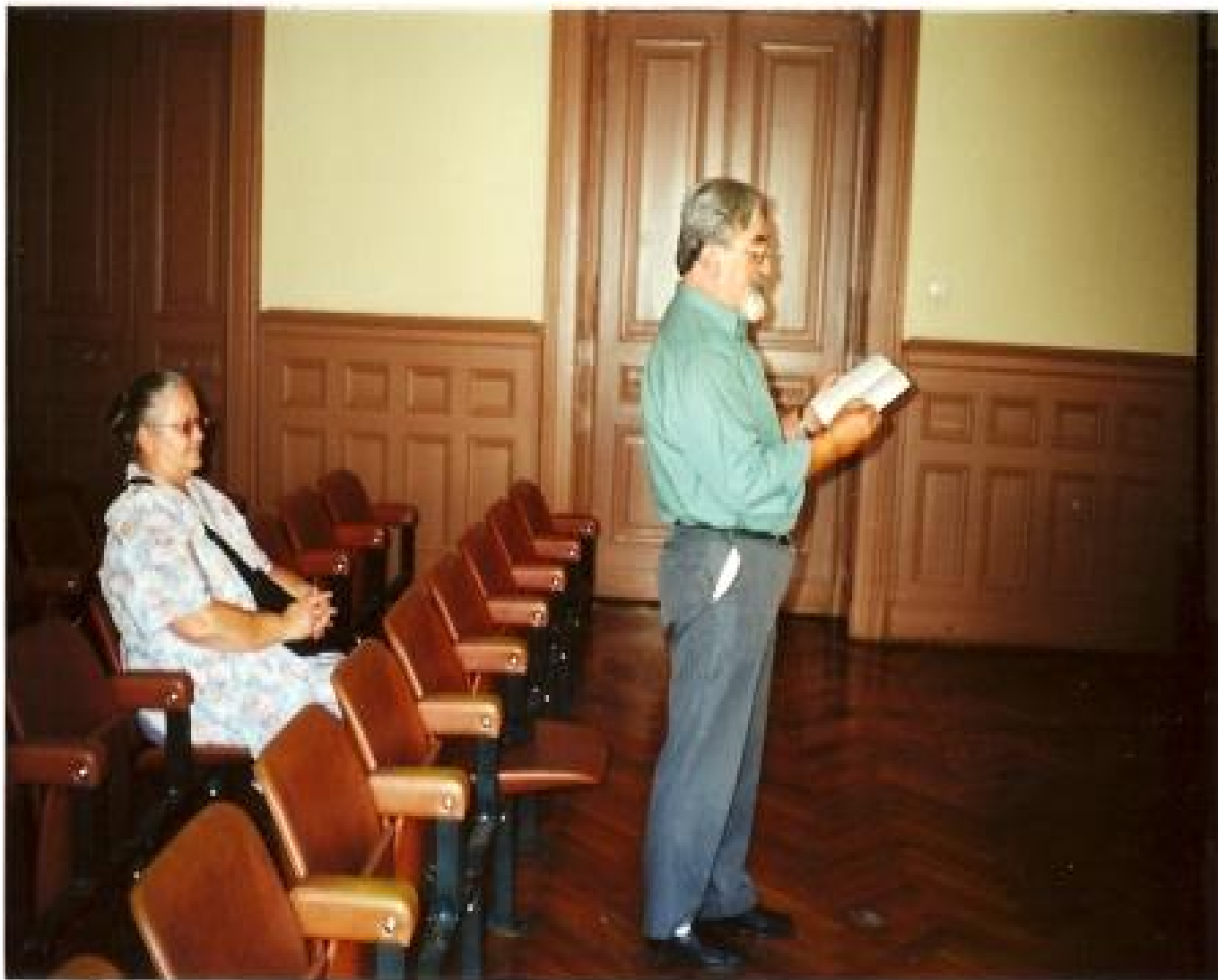
To no trideset godina nakon što ga je Veliko vijeće Okružnog suda u Zadru - dne 3.9.1971. - osudilo na četiri godine strogog zatvora zbog knjige pjesama 'Hram Nade' - Mirko Vidovi je službeno, uz pismeno odobrenje predsjednika Općinskog suda u Zadru - dne 3.9.2001. na istom mjestu gdje je bio osuđen prije 30 godina pročitao svoju

'inkriminiranu poemu' "Marš hrvatskih legionara" a zatim je sve anonom glasom izrekao, u ime Suda Povijesti:

OSUDU: Komunisti tog režima, totalitarnog sustava u Titovoj Jugoslaviji, zakone radne u ime 'diktature proletarijata', suce bez savjesti i svjedoke klevetnike. U obrazloženju svoje presude, Mirko Vidovi je opravdao borbu državotvornih Hrvata koji su imali jedan i jedinstven cilj - samoodržanje hrvatskog naroda, pobjedu povijesne isti-

ne nad mitomanijom režimskih koritara i pobjedu ljudske savjesti nad bezdušnošću u sluga velikim luacima na pozicijama jugokomunističkih vladajućih faktora - pobjedu slobode nad ropstvom.

Taj događaj opisan je s ilustracijama u zadarskom "Narodnom listu" dne 1.11.2001.

KUŠAJTE ŠPAROGE

OPIS I UZGOJ (1)

Izvor: www.coolinarika.com

Šparoga ima malu energetska, a veliku nutritivnu vrijednost i njezina je najveća vrijednost u ljudskoj prehrani bogatstvo mineralnim tvarima i vitaminima.

metla.

Kuhane tople šparoge poslužuju se s malo maslinova ulja ili maslaca ili pak hladne s nekim od salatah preljeva ili hladnih umaka. Šparoga je biljka iz

Latinski naziv: *Asparagus officinalis* L.

Regionalni nazivi: špargla, beluš, kalenac, mekostruk, vilina

porodice ljljana koja raste samoniklo, ali se i uzgaja, pa se u mnogim zemljama koristi kao delikatesno povrće. Višegodiš-

nja je biljka s jako razvijenim podzemnim dijelom i svijetlo zelenim ili ljubičastim vrhovima, a bere se 8-10 godina. Premda je ta kultura u nas relativno malo proširena, šparoga raste kao samonikla biljka uz priobalno područje gdje se po njezini bratve u ožujku.

Pitoma šparoga uzgaja se iz jednogodišnjih presadnica, koje se presađuju u ožujku ili travnju. Jedna biljka tijekom berbe od trećeg do kraja šestog mjeseca može dati 12-15 izbojaka. Razlika između bijele i zelene šparoge samo je u načinu uzgoja. Šparoge se prekrivaju crnom polietilenskom folijom na visini 10-20 cm kako bi mogle nesmetano rasti. Bez sunca ne stvara se biljni pigment (klorofil) pa izbojci ostaju bijeli. Za razliku od bijele, zelena šparoga je nježnija, mekša, aromatičnija i ima 2-3 puta više vitamina.

Sve što Vas zanima o šparogama možete pitati našeg suradnika Viktora Hervoevića, jedinog hrvatskog uzgajatelja šparoga iz Vinkovaca.

OBITELJ HERVOEVIĆ IZ VINKOVA KOG NOVOG SELA JEDINA U HRVATSKOJ, I TO VRLO USPJEŠNO, PROIZVODI ŠPAROGE

U Hrvatskoj nitko nije proizvodio šparoge i to je, posebice u Slavoniji, nepoznata kultura. Jedino su u Primorju poznate i korištene bile divlje šparoge, koje se ubiru u šumama i pripremaju po narodnim receptima kao izvrstan i vrlo cijenjen specijalitet, ali i kao lijek.

No Marko Hervoević je razbio sve predrasude i dokazao da i na slavonskoj zemlji šparoga može uspjevati. Na tri hektara vlastite oranice u Andrijaševcima posadio je tzv. zelene šparoge, i još je i danas jedini proizvođač te kulture u Hrvatskoj. Ne žali što je to ukinuo, jer je osigurao sigurnu zaradu svojoj obitelji i dodatne prihode za njezinu egzistenciju. Poslove oko proizvodnje šparoga vodi sin Viktor, koji se brine i o proizvodnji i o plasmanu.

- Na jednom hektaru ubi ajen je prinos oko 3,5 tona, a mi imamo prinos i etiri tone, pa je i financijska korist veća - kaže nam Viktor.

Kontakt:
Viktor Hervoević
098/41-88-82

TITO - NAJVEĆI HRVATSKI LJUBAVNIK (ČITAJ: RAZVRATNIK) SVIH VREMENA

Nikola Mulanovi, Dubrovnik

Josip Broz Tito - Kumrovec, 7.5.1892. - Ljubljana, 4.5.1980.

Svi ga uglavnom pamte po njegovim političkim djelima - dobrim ili lošim. Ako ste bili njegov ponosni pionir, omladinac, komunist, pamтите ga po dobru. Ako ne, ili ste premladi ili ste bili na Golom otoku. No, ima nas nekih koji ga štujemo i po nekim drugim njegovim djelima. Mislim da u povijesti Hrvatske nije bilo Hrvata koji je osvojio toliko ženskih srca te vodio ljubav s toliko lijepih žena kao on. U duhu IZNAD 18, opisat u njegov lik i njegovo djelo kao najvećeg hrvatskog ljubavnika svih vremena. U tekstu koji sli-

jedi spomenute su uglavnom žene kojima je bio oženjen, s kojima je imao djecu ili su bile nešto više od trenutne afere. Jednodnevne, manje avanture ovog velikog pustolova, ovdje ne e biti spomenute jer su jednostavno prebrojne...

Prije nego što je 1912. u Beogradu upoznao Marušu Novakovu. Pretvarao se da je inženjer iz Hrvatske. Išla je još u školu i stanovala je s ocem, lije je nikom. U isto vrijeme upoznaje i Klaru. Pošto je bila dosta starija od njega, nije je želio oženiti pa se vratio Maruši. Nakon što je zatrudnjela, odlučili su se vjenčati. 1913. zaposlio se u "Škodi" gdje upoznaje 10 godina stariju Lizu Spuner koja ga poziva u Beograd. Na dan ženidbe s Marušom, stigli su svi uzvanici osim njega koji je otišao u Beograd. Sin, Leopard Novakov - ekonomist - živi u Pragu.

Liza je bila aristokratkinja i s njim živi u Beogradu u svojoj palači. Osim palače, Titu se sviđa i njezina sluškinja s kojom vodi ljubav. Liza je vrlo agresivna u krevetu i tu je ga, pa se rastaju. Ona ipak obećava da će se smiriti, pa su opet zajedno. Na konjskim trkama upoznaje Terezu Stacner. Želi oženiti Lizu, ali ga ona odbija iako je trudna. Tito odlazi na poslovni put i nikad se ne vraća. Sin, Hans Spuner, inženjer, pogiba na Kozari bore i se kao Nijemac protiv Titovih partizana.

S Terezom, aristokratkinjom, živi u Zagrebu. Mora u vojsku. Šalju ga na ruski front od kuda joj se više ne vraća. Blizanci, Paul i Gabriela Stacner. Gabriela umire, Paul postaje inženjer.

Ljušu Sedlovsku, mladu ženu kulaka Mihaela Sedlovskog, sreće u selu Korutovo bježe i iz vojske u Rusiji. Ostaje u selu rade i u štali s konjima gdje ga dolaze gledati i lokalne djevojke. Upoznaje Iru Gligorievu s kojom vodi ljubav u šumi. Ljuša se ljuti jer provodi previše vremena s Irom. Tito želi oti i u Ameriku te poziva Ljušu da pobježi s njim, no ona se boji svog muža. Sreće se i spava sa mnogo ruskih djevojaka na svim mogućim mjestima. Mihael pronalazi svoju ženu i Tita u zagrljaju. Puca u njega i tu je Ljušu no ona ga moli da prestane jer je trudna. Sin Kiril Sedlovski postaje veterinar.

Ranjen u bolnici, lije i ga - sestra Ira. Negira dijete s Ljušom, pa se Ira odlučuje udati za njega. 17. 7. 1915. vjenčavaju se u Svjatzensku - Rusija gdje ostaju živjeti. Uskoro upoznaje prelijepu liječnicu Dariju Andirelovu. Odlaze u njezinu vilu i spavaju zajedno. Kad saznaje za njihovu vezu, Ira rađa prerano i umire. Sin, Serjoža Gligoriev, politički radnik u Brjamsku - Rusija.

Seli k Dariji rade i u njezinoj kohnjušnici. Za praznike odlaze u vilu njezinih roditelja u Moskvu. Tu sre e studenticu ekonomije Olju Kutinu. Darija je trudna i želi se udati, a Tito pristaje. Olja im esto dolazi u posjetu a zajedno odlaze i na zimovanje. Darija bjesni pa ju Tito napušta i odlazi Olji. Sin, Josip Andirelov, pogiba kao oficir avijacije Crvene armije kod Berlina.

Olja ga se, iz straha, ne usudi primiti, pa odlazi u Sankt Peterburg posjetiti 25 godišnju Ninu Bazan s kojom je ve vodio ljubav za vrijeme zimskog odmora s Oljom. Nina se želi udati za njega, pa se zaru e, no njemu se svi a i njezina sestra blizanka Svetlana s kojom provodi tri luda dana. Šetaju i okolo primje uje i Nevu. Nina i Svetlana zatrudne, pa nagovara Svetlanu da za svoje dijete optuži svog profesora. Sin Nine, Vladimir Bazan, lije nik u Petersburgu.

Po inje oktobarska revolucija. Hapse ga jer nema osobne dokumente i šalju u Sibir. Na pola puta iska e iz vlaka i bježi me u lokalne Kirgize. Pronalazi bogatog sto ara Zalida Badahura kojemu se predstavlja kao kupac 1.000 komada ovaca. Ovaj ga prima u svoj dom gdje se zaljubljuje u njegovu ker Zuhru. Zuhra Badahur se 18.3.1918. vjen a sa Jozom Brozdunom. Nekoliko mjeseci kasnije, Zuhra saznaje da je trudna ali i da je muž više ne voli... Sin, Kadi Badahur, inženjer petrokemije u Baku-u.

Tito uzima nešto zlata i odlazi u Omsk. Na pola puta ga hapse te ispituju. Tijekom ispitivanja u prostoriju povremeno ulazi ljupka djevojka Pelagija Belousova zvana Polka. Shvati da su se upoznali godinu dana prije na željezni kom kolodvoru. Ona ga se dobro sje a jer je tada imala

14 godina. Zavodi ju, a ona ga vadi iz zatvora. Uzima joj nevinost i ona se želi udati za njega. Odlu e se vjen ati, ali uskoro se otkrije da Tito švrlja i sa u iteljicom Anom Ivanovi . Bez obzira na aferu, Polka se udaje za Tita 19.6.1919. Sin, Žarko Broz, oficir Crvene armije.

Tito, Pelagija, Žarko

Odlazi u Jugoslaviju gdje završava u zatvoru. 1934. izlazi te odlazi u Ogulin gdje se predstavlja kao inženjer Rudi, predstavnik austrijske kompanije. Upoznaje mladu studenticu klavira Vidu Kogej.

Odlaze zajedno u Be gdje ona studira. U njihov stan neprestano dovodi druge žene predstavljaju ih kao lanice komunisti ke partije iji je i on lan. Iako trudna, Vida ga odlu i ostaviti. Obe aje joj brak no, sva aju se i rastaju. Sin, Dimitrij Kogej, profesor muzike u Be u.

Tito (kodno ime Valter) radi u moskovskoj Kominterni u kancelariji pokraj Elze Gerlach (kodno ime Jaha). Kao pravi boljševist, ona je hladna prema njemu i ignorira ga. Tito ju poziva u da u - vlasništvo kolege iz Kominterne. Spavaju zajedno u sobi i Elza želi voditi ljubav s njim no, on je odbija jer je mrtav

pijan. U jutro nadokna uje propušteno. Želi ju oženiti, no nije siguran da e Kominternu to dopustiti. Dobiju dopuštenje, žene se i dobiju apartman s radiom. Kad je zatrudnjela, Elza ga prati svuda, no njemu to smeta jer esto posje uje glumicu Vassilitsu Koveshnikovu kojoj nudi brak. Sin, Viktor Gerlach, sudbina nepoznata.

Rješava se Elze i seli Vassilitsi. 1937. odlazi u Pariz gdje sre e Jeanne Coitier, udovicu s kerkom Danielle. Uvjerava ju da joj crnina koju nosi ne stoji dobro. Ona ga u i francuskom jeziku, a on nju francuskom poljupcu... Redovito odlazi u casino ruske emigrantice Matvejeve gdje zara uje puno novaca a uz put upoznaje i turkinju Mahri. Jeanne zavoli Tita i on seli k njoj, no zbog neslaganja s njezinom kerkom Danielle, ali i zato što je u jednoj sva i Tito ošamari, oni se rastaju. Sin, Olivier Coitier, ekspert za nuklearnu fiziku u Parizu.

Da bi privukao pažnju bogate aristokratkinje Zuhre Reuf-Anadolke, proširi glasine Parizom da je ekstremno bogati dioni ar rudnika zlata u Jugoslaviji i iznajmi dvorac u predgra u Pariza. Sre e ju i poziva u svoj dvorac. Ona dolazi, ali i odlazi. S putovanja u Španjolsku, Rusiju i Tursku donosi joj poklone. Po inju zajedno izlaziti i vode ljubav. Ona ga ne shva a ozbiljno, iako ju je zaprosio, no obe aje da e se udati za njega ako na to pristane njezin otac. Kad je otišla u London na tri dana, Tito nije gubio vrijeme - proveo se s profesoricom medicine iz Peruge. Anadolkin otac pristaje na brak i oni se žene u Parizu u hotelu Hilton. Medeni mjesec provode u Turskoj. Titu se svi a što njezin otac Ishar ima harem i razmišlja kako se

ubaciti, no Ishar nare uje svojoj straži da pripaze na njega. Kasnije, uz Isharovu dozvolu posje uje harem i komentira ga sa "Mašala!". Prihvata se poslovanja u trgovini svoje žene, a investira i u rudnik zlata. Vremenom se vraća u politiku. Odlazi u Hrvatsku gdje ostaje dugo. Po povratku poludi jer si je Zuhra našla novog muškarca, a njezini ga tjelohranitelji izbacuju iz kuće. Sin, Izet Reuf, prodava u Istanbulu.

Austrijanku, kurirku od Pariza do Jugoslavije - Hertu Haas upozna je 1937. u Parizu. I ona je članica Komunističke partije. Na putu u Istanbul 1940. odlučuje se vjenčati, pa sele u Zagreb gdje se za okupacije kriju od Nijemaca. Tito odlazi u "šumu" organizirati nacionalni ustanak. Pozove i nju u partizane. Ona daje tek rođenog sina u azil te odlazi k njemu. Kako je došla, tako odmah i odlazi jer Tito već ima novu vezu. Sin, Aleksandar Miša Broz, Hrvat, živi u Hrvatskoj.

Davorjanka Paunović - Zdenka, studentica francuskog, 1941. poslana je k njemu kao kurir. Uzima je za sekretaricu. Zaljubljuju se unato Komunističkom pravilniku koji takve veze zabranjuje. Na putu u Beogradu, spetlja se sa Ljubimkom Borovi - Bubom, no to kratko traje. Davorjanka zatrudni pa njihova veza

postaje više nego o ita. Sastaje se Centralni komitet i ukoruje Tita koji obećava da će je oženiti (što i čini poslije rata). Dijete daju obitelji u Fofu u njezinu. Davorjanka obolijeva od tuberkuloze i 1948. umire. Na pogrebu, Tito kaže: "Bila si moja najveća ljubav." Sin, Slaviša Paunović, živi u Srbiji.

Po smrti Davorjanke, Tito se zatvara u sebe. U razgovoru s dobrim prijateljom Ivanom Krajačevićem - Stevom kaže da više nikad neće voljeti neku ženu. Ipak, Stevo mu šalje Jovanku. Tito je odbija jer je "previše divlja", pa mu ovaj predloži poznatu opernu pjevačicu Zinku Kunc. Iako u početku neodlučan, Zinka pristaje na vezu uz uvjet da ima potpunu slobodu što se tiče karijere. Tito pristaje uz želju da zajedno žive u Beogradu. Odsele i on je jako sretan i zadovoljan. Problemi počinju zbog njenih estetskih gostovanja ali i njegovih putovanja, pa se u nedostatku komunikacije veza hladi i prekida.

Ponovno sreće Jovanku koja je bila vrlo lijepa ali i vrlo disciplinirana, puna energije te najmlađa žena s inozemstva. Poziva ju na jahanje, film, pa se polako zbližavaju. Dobiva ženu napadaj i poslije operacije odlučuje je oženiti što i čini 1959. Jovanka brine za njegov dom, poslugu, hranu, osobnu sigurnost, 40 Titovih rezidencija gdje stalno mijenja namještaj, brine o "Plavom vlaku", brodu "Galeb", te o njegovom izgledu i imidžu u javnosti.

1971. Tito postaje doživotni predsjednik i na vrhuncu je slave i moći. Iako često putuju zajedno promoviraju i pokret nesvrstanih. Zbog svojih sposobnosti, Jovanka ugrožava Titove suradnike koji, da bi ju odstranili, skuju urota. Optužuje je, te zatvore u kući

pristvor. Šokirana, pokušava kontaktirati Tita, no urotnici ju onemogućavaju konstantnim izmišljanjem novih afera. U međuvremenu, Tito sreće drugu veliku opernu pjevačicu - Gertrudu Munitić i oni se tajno sastaju u Beogradu. Sve se doznaje kad jedan od urotnika - Stane Dolanc - priča u strane novine koje ju objavljuju.

Za svog predsjednikovanja, Tito je imao i nebrojeno mnogo kraćih afera s poznatim i nepoznatim ženama koje je najviše volio odvoditi na Brijune. Od poznatijih imena javna je tajna da je jedno vrijeme imao seksualnu vezu sa prelijepom Sofijom Loren kojoj su se Brijuni jako dopadali.

Posjetile su ga još i Elisabeth Taylor, Gina Lollobrigida,

Druže Tito... BUKET je za Vas...

... sa Sofijom Loren

Josephine Baker, sestra kraljice Elizabete - princeza Margaret, itd.

Elisabeth Taylor

Da li je i njih odveo u svoj krevet ili ih je samo "kresnuo" na plaži za sad još nije poznato – s vremenom sve iza e na vidjelo. Doznam li što novo, odmah u Vas obavijestiti...

Gina Lollobrigida

Josephine Baker

Tito s princezom Margaret

O MODELIMA I SUROGATIMA SUŽIVOTA

Akademik **Mirko Vidovi**, Pariz

Uzmimo u obzir, najprije, dvije misli iz 'Evan elja po Ivanu': 'Zakon bijaše dan po Mojsiju, po Isusu Kristu do e milost i istina. Boga nikad nitko nije vidio' (Iv. I.17,18). Dakle, Bog je bio u Kristu i Krist u Bogu: tko je vidio Krista vidio je i Boga. Bez Krista Boga nitko nije vidio. Zatim: 'A ima mnogo drugoga što u ini Isus, i kad bi se sve popisalo redom, mislim da ne bi ni u cijeli svijet stale knjige koje bi se napisale' (Iv.21,25.).

Iz navedenih poruka Ivana evangeliste, o ituje se neprestano djelovanje u svijetu utjelovljene Rije i Božije, odnosno spoznaja o djelovanju Stvoritelja u svijetu može se nazvati i - itanjem Knjige stvaranja. To itanje je - upozavanje istine. Napredak u spoznaji istine je put do slobode koja je nezamisliva izvan istine.

Pavao iz Tarsisa je to pretekao na svoj na in koji mogu shvatiti i sljedbenici Isusova nauka i oni koji to nisu: 'Nisam izgubio razum, pre asni Festuse; ali to što govorim je istina po zdravu razumu' (AA. 26, 25). Zdrav razum je, dakle, jedna od temeljnih krš anskih vrlina! Pavao je precizirao i u kolikoj mjeri je spoznaja istine stvar osobne savjesti svakoga od nas: "Zašto bi moja sloboda bila osporena savješ u nekog drugoga?" (I.Kor. 10,29). Jer: "Tako er, vi niste primili duha servilnosti da i dalje živite u strahu...".

Savjest svakoga od nas ini nas slobodnima, ali i odgovornima. Kako shvatiti tu odgovornost? Pavao dodaje: "Sve mi je dopušteno, ali sve nije korisno. Sve mi je dopušteno, ali ja ne u

ni emu robovati.." (I.Kor. 6, 12). Tako ni drugi ne bi trebali robovati nama!

No, mi živimo u svijetu kojim upravlja najviše 'knez ovoga svijeta' i iz volje ja ih proizlaze nejednakosti me u ljudima, a ne iz savjesti ikoga! U starom Iranu nastala je izreka: 'Postoje tri velika izvora nesre e po ljude: jedan potje e iz zemlje (potres), drugi iz neba (nevrijeme), a tre i iz oholog ovjeka (tiranije). Najve a od svih nesre a potje e iz volje nerazumnih vladara".

Mi tako er živimo u svijetu u kojem postoji nekoliko ljudskih rasa, koje su imale specifi ne prošlosti, razne kulture i znanja o svijetu i o sebi. No, za svakog ovjeka, u prošlosti, u sadašnjosti i u budućnosti bila je svijest o tome da su dva i dva - etiri! Jedino svojstvo koje ovjeka razlikuje od ostalih živih bi a je - savjest. ovjek se ra a s potencijalnoš u svoje ljudskosti i uloga odgajatelja i vjerou itelja je da u mladom ljudskom bi u probudi savjest, bez ega je nemogu e ustanoviti istinu a niti bez istine biti slobodan.

"Kur'an" je bio posebno korisno štivo i papi Piju XII. On je tvrdio da u Kur'anu postoji mnoštvo svetih misli. Kao egzegeza 'Biblije' (Petoknjižja i Evan elja) Kur'an, poput u poslanicama svetog Pavla, vrlo precizno uoava ljudske vrline i slabosti u odnosu na volju Božiju. Nigdje nije tako precizno definirana potreba osobnosti da bi bila moguća univerzalnost. Uzmimo stoga u obzir slijede e kur'anske misli:

"Mi smo od Isusa, sina Marijina, primili jasne poruke (u toku njegove misije) i mi smo ih osnažili

u Duhu Svetosti" ('K', I.81). "Istina dolazi od tvoga Boga. Ne budi s onima koji u to sumnjaju" ('K', I.142). "Bog je sa strpljivima" ('K', I.148). "Ne inite nepravdu i ne napadajte prvi, jer Bog ne voli nepravde!" (. K. I.186). "Bog ne voli nered" ('K', I.201). "Da je Bog htio on bi od svih vas stvorio samo jedan narod; ali on je stavio na kušnju vašu vjeru, da prati kako se tko ponaša" ('K',V,53.). "Ne smije biti prinude u stvarima vjere!" ('K', I. 257). "Umrite zajedno sa svojom srdžbom!" ('K', II.115). I napokon i osobito: "Mesija, Isus, sin Marijin i poslanik Božiji i božija Rije koja se je zavrila u Mariji, je Duh Božiji. Vjerujte dakle u Boga i u njegove apostole...".

U ŽIVOJ STVARNOSTI: Ivanova 'istina', Pavlova 'savjest' i Muhamedovo odbijanje prinude u stvarima vjere - elementi su me usobno koherentni i što se ti e mentalnog stanja i ljudskog odnosa prema svijetu i me u sobom. Biti istinoljubiv po savjesti i poštivati drugoga onakvog kakav on jeste - to je postavka koju bi trebao nau iti svaki javni djelatnik, posebno u Bosni, da ne bi, svojom odbojnoš u prema drugima i razli itima dokazivao samo svoje neznanje i nepoznavanje vjere u ime koje igra ulogu malog tiranina, a svaki tiranin je poganin!

Što se ti e društvenog sustava, u smislu citirane iranske izreke, Herodot nam je minuciozno objasnio da se je sav pravni sustav Darijevog Svekralljevstva svodio na jedan jedini pojam: IZONOMIJA. Izonomija nije ni gr ka 'demokratia' ni rimska 'res publica' - izonomija je posvemašnja jednakost me u ljudima,

ljudskim skupinama i sveg ljudskog roda u odnosu na Stvoitelja. Na temelju te postavke, i u Bibliji je zapisano da su staroiranski zakoni imali vjeitu i neizmjenjivu vrijednost ('Estera', 1:19). Tu vrijednost je pogazio poganski tiranin Aleksandar - razlomio je svjetsko carstvo u tri nespojive cjeline, a iznomija je ostala samo povijesni spomenik. Ali i dokaz da povijest može stoljeima imati i u pogrešnom pravcu, ali ne može na i izlaza s bespuća dok se u ljudskoj svijesti ne ukaže potreba za jednakopravnošću.

No, što se tiče nas, danas, pogotovu u vrijeme jedne od najvećih zabluda u ukupnoj ljudskoj povijesti - logora u Guanatanamu, gdje se ubija Bog u ovjeku metodama iskorjenjiva-

nja savjesti u onima koji Boga više vole od svega na svijetu, a smrt u ime Božije osjeću intenzivno kao vrhunac slave, podsjetimo se na evanđeosku logiku pragmatike meuljudskih odnosa:

Kršanski svjetonazor nije nikakva diktatura! Niti iz njega proizlazi metodika suzbijanja savjesti. Dokaz za to se može na i u raznovrsnosti mišljenja i ponašanja po savjesti Kristovih u enika. Kršanstvo je po izvornom svojstvu jedini ikad postoje i pluralizam, sadržan u onoj lijepoj Pavlovoj misli: Zašto bi moju slobodu ograničavala savjest nekog drugoga?

Pluralizam u kršanskom budenju savjesti proizlazi i iz svjedočenja eteriju evanđelista o jedin-

stvenom ponašanju i nauku Isusa Krista. Svaki je istinu opisao na svoj osobni način, ali se njihova svjedočenja upotpunjuju i ne isključuju, pa ni kad se radi o 'nevjernom Tomi'.

Kad bi se kršanski vjerski prvaci odnosili kršanski prema vladarima, a vladari držali do neupitne slobode po savjesti, nestalo bi diktatora na položajima vlasti, a narodi bi poživjeli u duhu sestrinstva domovina.

I svi bismo mogli, navečer pred spavanje reći: Bože daj mir u duši mojih dušmana, kako bi i oni nas pustili u miru!

"VUČJI ČOPOR" U RH: LOVOSTAJI?!

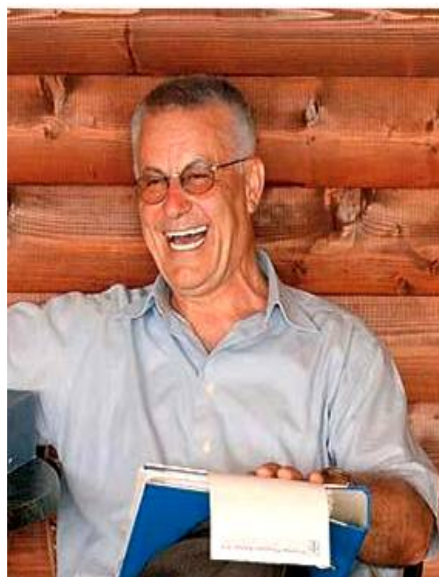
Damir Kalafati, Samobor

Gledaju i pred par dana 'Dvo-gled', emisiju na OTV-u u kojoj se je Damir Pešorda, kolumnist Hrvatskog Lista-Zadar, suoio sa Žarkom Puhovskim, prvi put, eto, slažem se s mišljenjem vrlog profesora da je Domazetov "Vučji čopor" pogriješan naziv jer taj sinonim označava 'tajnu terorističku organizaciju' koja žrtve napada iz zasjede - ekuše - za razliku od njega i njemu sličnih koji to rade javno i otvoreno ... doduše samo verbalno!

U Hrvatskoj su naime i vukovi kao i 'vukoliki' ljudi postali opće javno dobro!

Prema važećim propisima oni pravi šumski vukovi su čak i zakonom zaštićene beštije; novčana kazna za namjerno ubijanje vuka je drakonski visoka pa vukovi mogu raditi što ih volja,

klati ovce kako im padne napamet, bez ikakve zasjede. Drugim riječima ima djelatnost animalnog vučjeg opora u RH de facto je legalizirana!

Domazetov "Vučji čopor" danas i dalje ljudi koji više ne kolju kao što su donedavno radili ali zato mogu zavijati koliko ih volja. Pre-

mda je takve ljude metaforički nazvao vukovima, Davor Domazet je isto tako sasvim legalno naveo imena pripadnika tog 'čopora', uključivo i Žareta, koji nesmetano zavijaju i haraju našim svekolikim medijskim prostorom, sasvim javno i legitimno. Ali, taj 'čopor' ne zavija samo po medijima jer 'vukovi' su javne osobe ovog našeg anacionalno, dozlaboga inficiranog društva; oni pa e sjede i na visokim društvenim pozicijama odakle mogu neometano obavljati svoj zadatak blaženja Domovinskog rata; i to uz dobre tantijeme!

Međutim nije problem Hrvatske u 'lajanju čopora' problem je daleko, daleko veći jer su još i danas lovostajom zaštićeni pripadnici onog krvavog «Vučjeg čopora», bivše Službe Državne Bezbednosti koju od 'milja' zovemo UDBA!

U srijedu smo na Novoj TV mogli vidjeti Istragu o žrtvi "Vu jeg opora", Josipu Seni u (r. 1936.g.) koji je 1957. pobjegao u Australiju, gdje je pristupio skupini mladih hrvatskih emigranata koja je osnovala HRB (Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo), u kojemu je Josip zauzeo jednu od vodećih dužnosti.

Nakon 'nestanka' Geze Paštija, Seni je 1965. godine došao u Europu da nastavi tamo gdje je Pašti stao i upao u ralje pravom "Vu jem oporu"!

Prema 'Informaciji br. 48' UDBA-škog centra iz Rijeke o Senievom kretanju i namjerama redovno je UDBU izvještavao Vinko Sindi i, suradnik UDBE pod pseudonimom Mišo:

"Na sastanku u Zagrebu dana 3. 3. 1972. g. (pr-)odani suradnik Mišo dao nam je detaljan plan gostionice HRB-a u Wieslochu". Kad je 10. ožujka 1972. upravitelj te gostionice kod Heidelberga ušao u sobu u kojoj je Seni spavao, zatekao ga je mrtvog s prerezanim grkljanom (UDBA-ški potpis) i dva taneta iz samokresa u glavi.

Nakon što je ubio Josipa Senia, do danas nepoznati ubojica, pregledao je njegove stvari i neke od njih dostavio centrali hrvatske UDBE u Zagrebu. Ijij sastav je poznat čak i Bajievom DORH-u, zamislite!

Vinko Sindi i ("Crveni James Bond!"), Rije anin, odležao je kaznu u Škotskoj (1988.-1998. g.), ali zbog ubojstva jednog drugog hrvatskog emigranta, Nikole Štedula, a nakon toga sam je tražio da ga se izru i Hrvatskoj gdje je bio optužen za ubojstvo Brune Bušiall!

Na op e zaprepaštenje javnosti na su enju je zaklju eno da on nije Bušiev ubojica, pa su se

mnogi pitali zbog ega je onda uop e i bio optužen. Neki su čak u tome vidjeli aktualnu mo ljudi iz bivših službi koji su tako Sindi i u dali legalitet da može živjeti u zemlji za koju se inilo da bi mu trebala biti najve a prijetnja. Za mnoge je itava pri a i danas dio velikog misterija...

Suvišno je i spominjati da se još i danas vodi proces na Bavarškom sudu u Münchenu protiv Krunoslava Pratesa optuženog za ubojstvo Stjepana urekovi a iz ne tako davne 1983. g. a nasilna smrt njegova sina Damira u Kanadi nikad nije razjašnjena.

Tijelo Stjepana urekovi a bilo je zvjerski raskomadano sjekirrom (UDBA-ški potpis)!

A Josipa Perkovi a, bivšeg visokog dužnosnika UDBE, specijalni sud u Münchenu za zaštitu ustavnog poretka i procesuiranje državnog terorizma optužuje kao suu esnika (nalogodavca!?) u politi kom ubojstvu Stjepana urekovi a; traži ga i glavni državni odvjetnik Savezne Republike Njema ke, njema ka kriminalisti ka policija BKA, čak i Interpol.

Njegov sin Saša Aleksandar Perkovi je savjetnik za sigurnost u Uredu predsjednika Mesia, sic!

Hrvatska se potpuno oglušila na sve te zahtjeve što zna i da pravi "Vu ji opor" (UDBA!) ima i danas itekako jaku politi ku zaštitu od najviših državnih Institucija, eto, demokratske nam države Hrvatske!

- Od koga to, od našeg Stipe?

- Ma ne, on je krasan ovjek!

- Mislite na Predsjednika Stjepana Mesia?

- Ne, ni govora, ta on je preeeekrasan ovjek!!!

Moralna vertikala:

Na sahrani Milana Gotovine oca našeg legendarnog generala Ante, zapovjednika OLUJE, " iste kao suza", bilo je nekoliko tisu a ljudi, mnogo ratnih drugova a brzojavi su uti stigli su iz cijele Domovine te od ve ine politiki uglednika ali ne i od, eto, Vrhovnika oružanih snaga RH!?

Upravo je u tijeku pedeseto jubilaro, me unarodno hodo aš e oružanih snaga u Lourdes (Lurd) kojem prisustvuje čak 2.300 pripadnika HV-a predvoenih biskupom Jurajem Jezerincem a stižu i premijer Ivo Sanader, Jadranka Kosor, te ministri Ron evi i Biškupi i opet nema Vrhovnika!?

Pa, nije Lurd Jasenovac ili Jeruzalem!

Ili možda: On nije putnik,

ili je putnik bez karte, dakle

on nema svoj brod,

on nema svog Boga,

ni svoj svod,

ni svoj rod!

(Parafraza: Josip Savi, "U jednom danu, zbirka 'Hrvatska brode moj', Zagreb, 1993. g.)

I na kraju da se poslužim rijeima mog prijatelja Nikole Mula-novi a iz Dubrovnika:

Hrvati se prvo trebaju izboriti za Hrvatsku državu, jer ovo što danas imamo, usprkos svih žrtava još uvijek smrdi (i to od glave, op.a.!) po Titovini, jugoslavenstvu i komunizmu.

Ovo nije hrvatska Hrvatska!

SUDBONOSNE PRIJELOMNICE U ZAPADNOJ BOSNI (2. dio)

Borna

Komemoracija drvarskim muenicima

Prvi su na udaru bili župnici i u tim župama: Juraj Gospodneti u Grahovu te Krešimir Bariši u Krnjeuši, uz kojega su me u mnoštvom vjernika stradala i tri sve eni ka pripravnika. Za sve njih molilo se uz svetu Misu zadušnicu koja je okupila sedmoricu sve enika, a predvodio ju je generalni vikar Banjolu ke biskupije mons. Anto Orlovac, dok je propovijedao vl . Ilija Janji , župnik s Plitvica. Doma i župnik Žarko Vladislav Ošap je, pozdravljaju i nazo ne, naglasio da to nije nikakav politiki skup, nego molitva i sje anje na naše mu enike, te pro itao sva prezimena tj. obitelji iz kojih su mu enici spomenutih župa, njih ak 568 za koje se zna poimence. Njihova su imena ispisana na jednoj plo i koja stoji kao trajni podsjetnik u dvorani gdje se na bogoslužje okupljanju drvarski katolici. Na posebnoj mramornoj plo i su slike i osnovni podatci spomenute trojice župnika-mu enika. Propovjednik je naglasio vrijednost mu eništva kao najve eg svjedoanstva, te prikazao niz mu eni kih likova iz povijesti op e Crkve i posebno onih iz našeg hrvatskog naroda. Mons. Orlovac je pak istaknuo da se tim molitvenim okupljanjem odazivamo na poziv Svetog oca Ivana Pavla II. da ne zaboravimo svoje mu enika. Nakon svete Mise svi nazo ni su u procesiji pošli do glavnog križa na uzvisini, nedaleko od sjedišta župe, gdje je otpjevano opijelo i izmoljene molitve za pokojne.

Na prigodnom druženju i okrjepi u podrumskim prostorijama uz crkvu, na koje je župnik pozvao sve nazo ne, u srda nom ozra - ju kratko je predstavljena knjiga o još jednom, najmla em, sve-eniku-mu eniku Banjolu ke biskupije Anti Dujlovi u, koji je ubijen 1943. godine. Imao je samo 29 godina. TO

Nakon "slu aja Srebrenica": Hrvati traže Posavinu, Srbi Drvar i Glamo ...

posljednje vrijeme bave predstavnici politiki stranaka iz obaju bh entiteta. Signali o zamjeni teritorija izme u RS-a i Federacije BiH stižu i preko nevladinih organizacija koje uglavnom finansiraju i serviraju politiki predstavnici vlasti. Medijski nezapaženo prošao je proglas Saveza logoraša RS-a upu enog OHR-u, u kojem stoji da e daljnje insistiranje bošnja kih politiki ara na traženju posebnog statusa za opštinu Srebrenica

24SI - Opštine Drvar, Grahovo, Glamo , izdvojiti iz Federacije i pridružiti ih Republici Srpskoj. Opštine Derventa, Bosanski Brod, Modri a, Bosanski Šamac iz Republike Srpske izdvojiti i staviti pod nadzor Federacije BiH. Opštinu Srebrenica izdvojiti iz jurisdikcije RS-a i urediti kao distrikt sa potpuno autonomnim ovlastima u izvršnoj i zakonodavnoj vlasti. Administrativno sjedište i po Daytonskom sporazumu glavni grad BiH - Sarajevo urediti po ugledu na Distrikt Br ko, neke su od opcija teritorijalnog-administrativnog preslagivanja kojima se u sjeni pregovora o ustavnim promjenama

potaknuti izdvajanje Drvara, Grahova, i Glamo a iz Federacije BiH. Reakcije iz OHR-a o tome nije bilo, a u me uvremenu je predsjednik HSP-a a pi -Juriši Zvonko Juriši reaktivirao inicijativu za izdvajanje hrvatskih opština u Posavini iz Republike Srpske i njihovo pripajanje ili Posavskom kantonu, ili formiranje tih opština u posebnu regiju. Spomenimo da je sli nu ideju o izdvajanju bosanske Posavine iz RS-a kroz posebnu deklaraciju koju su potpisali brojni Hrvati i Bošnjaci u predizborno vrijeme polovinom prošle godine iznio predsjednik HSS-a Marko Tadi .

Predsjednik HSS-a BiH dr. Marko Tadić za Veernji list je kazao "kako bosanska Posavina treba imati historijsku, ekonomsku, geografsku te upravnu i samoupravnu cjelinu i jedinstveno policijsko područje. Želimo pitati sve stanovnike bosanske Posavine, dakako i sve one Posavljake koje su Srbi protjerali sa njihovih ognjišta, kakvu bosansku Posavinu žele i kakav položaj te regije žele u sklopu BiH". Po nalogu politike sre-

dišnjice iz Banje Luke vijećnici stranke PDP u opštini Drvar i službeno su tražili organizovanje referenduma kako bi njihova opština pripala RS-u. Identičan prijedlog nudile su i vlasti opštine Glamoč, koje uz Grahovo žele potpuno administrativno i političko odcjepljenje od Federacije BiH i pripojenje integralnom prostoru RS-a. Načelnica opštine Drvar Anka Papić-Dodig iz stranke SNSD priznaje da su kontakti sa kan-

tonalnom vladom u Livnu hladni. "Možda je" - kazala je na elnica Drvara "i to razlog zašto bi neki Srbi željeli da se opštine pripoje prostoru RS-a".

Ako nema izdvajanja neki oblik autonomije nedavno su zatražili predstavnici vlasti u Glamoču, koje svoju orijentisanost prema RS-u treba samo formalizovati.

KOMUNISTI SU SE PREMASKIRALI U VELIKE HRVATE

Branko Stojković, Bjelovar

Javnost je najbolji sud – a javnost šuti. U šumi Lug održana je komemoracija na kojoj su svečano sahranjene 293 žrtve komunističkih zločina iz 1945. godine. Ukop zemnih ostataka u zajedničku grobnicu i otkrivanje spomen obilježja obavio se je 28. lipnja 2006., u srijedu, u 16 sati. Misnu svečanost predvodio je mons. Josip Mrzljak, tada pomoćni biskup zagrebačke nadbiskupije.

Da se prisjetimo – da su kosti iz šume Lug prije nešto više od desetak godina izvađene i otpeljane (navodno) u Zagreb. Sada su ti posmrtni ostaci vraćeni u 91-om metalnom sanduku dimenzije 60 x 30 cm. Pokrovitelj pokopa je Vlada RH. Voditelj skupa je bio zagrebački glumac Boris Buzančić.

Danas je većina umirovljenika i drugih građana na rubu gladi i bijede, jer se mnogi prehranjuju uz pomoć rodbine i od humanitarne pomoći, te iz socijalnih i karitasovih gradskih kuhinja. Nemoćni ljudi skupljaju otpatke

hrane po tržnicama i kantama za smeće...

Nakon svih tih godina zablude, bivši komunisti, partizani, udbašiši, došli su se pokloniti, protiv onoga, prije čega su se borili. Ideologija im je propala. Je li to normalno? Takvima tu nije bilo mjesto, a oni su bili glavni polagatelji vijenaca i palili su svijetle.

mjestu: „Ja ovdje dolazim godinama.“ „Na ovakva mjesta dolazimo mi sitne ribe.“ „I ja sam bila u povjerenstvu za istraživanje 1995. godine.“

Nikada Adlešićka nije tu u Lugu bila vidljiva, niti je tko znao da je bila u povjerenstvu. Ona je sad dovela i svog tatu na komemoraciju. A sve zasluge za ove poštasti pridaje sebi, kao tobože, sada je ona to rasvijetlila,

Bjelovarska gradonačelnica urađila Adlešić, prilikom obraćanja na tom skupu, u svom govoru izrekla je najveću laž na tom

što se je prije događalo. U šumi Lug većinom su bili vidljivi komunisti – valjda imaju osjećaj krivnje za to što se je dogodilo?

Josip Manoli „Joža“ je ratni zločinac koji je bio šef OZN-e, a sad slobodno još uvijek še e po Zagrebu. Pitanje je zašto su se kosti žrtava vozile na identifikaciju - kad danas ni jedna žrtva nema na sanduku ime i prezime. A pola posmrtnih ostataka nedostaje. Tko zna što se sad nalazi i u ovim sanducima.

Zanimljivo je kako su u šumi Lug nazovi ili bivši komitetlije: Stjepan Grula, Zlatko Barila, Ante Rade, ..., komunisti: Stjepan Leković, Zelini, Srbi, ..., itd. Politari su itali svoje govore i tako se redali. Da su pozvali Josipa Manoli a „Jožu“

on bi sve to mogao referirati napamet.

Komunisti su krivi za mu ka ubojstva, a sad bi se išli i miriti – kako je to rekao i naznaio dr. Franjo Tuđman. Sad i druga ije pri aju. Župan Damir Bajs (HSS) i Josip Friš i (HSS) polažu vijence i slikaju se skupa s Adlešićkom. Izgleda da nemaju drugog posla.

Npr. u Donjim Mostima kraj Bjelovara na 61. godišnjicu 10. travnja 2002., na spomen obilježju stradalnicima od krvne ke partizanske ruke, polažu vijence Damir Bajs i Miroslav a ija,

koji je nedugo ušao u Sabor RH, ne znamo kojom zaslugom? U šumu Lug došlo je i saborsko izaslanstvo, a bio je tu i ministar unutarnjih poslova (MUP-a) Ivica Kirin, na elnica bjelovarske policije Marija Gali (koja je sjedila tri reda iza ministra), saborski zastupnici: Goran Jandroković (HDZ), Karmela Caparin (HDZ), Miroslav Rožić (HSP), našao se je tu i Marko Veselić. A od sitnog puca bilo je oko 300-tinjak ljudi. Slikanje nad kostima i medijsko pripriopavanje je bila tema dana. Nitko više u šumu Lug nije došao, iako je javni prijevoz bio besplatan.

HRVATI IZMEĐU 'DOMA' I 'DOMOVINE'

Osvrt na knjigu: **We are Now a Nation**

Rudi Tomić, Kanada

Profesorica antropologije na York sveu ilištu u Torontu, dr. Daphne N. Winland, napisala je suvremenu povijesnu knjigu o životu Hrvata u dijaspori, njihovom doprinosu u Domovinskom ratu i odnosima s Hrvatima u Hrvatskoj.

Knjiga, *We are Now a Nation*, s podnaslovom - *Croats Between 'Home' and 'Homeland'*, rezultat je skoro dva desetljeća a sustavnog istraživanja, razgovaranja i ispitivanja nekoliko stotina osoba u dijaspori i u brojnim gradovima u Hrvatskoj, te pro- uavanja oko etiri stotine knjiga i dokumenata iji su izvori navedeni u popisu pisaca i autoriteta.

Što je ponukalo dr. Winland da se posveti toliko zamašnom pothvatu, analiziranjima i tumaenjem hrvatske problematike u domovini i u svijetu, posebice u hrvatskoj zajednici u Torontu?

Rat u Hrvatskoj imao je veliku potporu hrvatskih sveu ilištara- ca u Torontu, me u kojima je bilo i njezinih studenata s York sveu ilišta, koji su tražili odga a nje ispita kako bi mogli i i u Hrvatsku vojsku ili gardiste, „jer je njihova domovina u ratu“ (str.5).

U tom kontekstu vjerojatno se pojavilo zanimanje za Hrvate u dijaspori i razumijevanje za stra-

danja hrvatskog naroda, što je bio izazov za po etak Winlandine istraživa ke zauzetosti s problematikom hrvatskog naroda. Vidjela je, valjda, kako su neka zbivanja u Hrvatskoj (i o Hrvatskoj) glorificirana dok su druga ostala prešena ili ocrnjena.

Spisateljica je uo ila naše me- usobne nepodnošljivosti, koje se ne bi mogle opisati kao „neprijateljski rat“, ali grade se zidovi umjesto gradnje mostova. „Klju za razumijevanje relativno je nedostatak približavanja izme u Hrvata 'ovdje i tamo', nijedni ne razumiju niti imaju strpljena za složenost naslije- enu u iskustvu, ili osobnu i politi ku prošlost koja je oblikovala druge u pogledu na zna enje Hrvatske kao domovine, ili još važnije Hrvatsva“ (str. 27).

Novinari i politari u Hrvatskoj su važni izvori za usporedbu s mišljenjima hrvatske dijaspore, koji su u tuma enjima hrvatsva razli ite, ak i - proturje ni. Stoga je dr. Winland tražila uzroke

takvim pojavama na znanstvenim temeljima kako bi bila što dosljednija u donošenju objektivnih zaključaka. Nije uvijek bilo lako ostati priseban kada se uzme u obzir mnoštvo insinuacija i iz hrvatskih izvora, kao na primjer Vesne Pusi (Jurnal on European Cultures), Darka Hudeliste (Globus), Tonia Gabriela (Feral Tribune) i slično, što treba odbaciti kao ausus.

Ni Vlada u Hrvatskoj nije ispunila obećanja dana dijaspori (30. svibnja 1990.), jer nisu ostavili otvorena vrata za povratnike, kao što su to učinili Židovi, koji su donijeli i zakon (1950.) da „Židovi imaju prirodno pravo vratiti se u svoju domovinu i automatski dobiti židovsko državljanstvo im do u“ (str. 145).

Židovi se vode po *ius sanguinis* (zakon po krvi), gdje je svaki Židov državljanin Izraela. Do im u Hrvatskoj se na povratnike iz dijaspore prezirnije gleda, nego na povratnike iz Srbije! Na povratnike iz dijaspore slično se gleda kao i na Hrvate iz Hercegovine, kao da su oni – „Novi hrvatski Srbi“!

„Dugo vremena Hrvati su općenito bili nesimpatični prikazivani kao fašisti, teroristi i ultra-

nacionalni fanatici. U izvjesnom vremenu i domovinski Hrvati bili su u potpunoj suglasnosti s takvim mišljenjem o Hrvatima u dijaspori. Nisu ni akademici bili imuni u generaliziranju takvog stanja. Kolega, koji je specijalist za nacionalnosti i etnicitete, kada je pronašao da radim na znanstvenim istraživanjima o Hrvatima, prigovorio mi je: „Zašto proučavaš te fašiste!“ (str. 173).

Hrvati su željno otkivali od stranih povjesničara da ne budu pristrani, nego kad je riječ o Hrvatima i Hrvatskoj da se služe činjenicama, jer se hrvatski narod ne srami svoje prošlosti, niti treba šutke prije i preko bilo kojeg dogaja iz povijesti. U rukama odgovornih i stručnih povjesničara prošlost može izgledati sasvim drugačija, vjerodostojnija, bez natruha koje izražavaju mržnju ili falsificiranje povijesnih istina.

Mada je cijela knjiga usredotočena u našlanjivanju predrasuda i iznošenju povijesnih istina, naslov knjige je upitan, čak bih mogao reći i provokativan, jer se u naslovnici kaže: Mi smo sada nacija, kao da su Hrvati tek nakon rušenja Jugoslavije postali narod odnosno nacija!

No, u sadržaju je naglašena stoljetna hrvatska državotvorna misao i kršćanska pripadnost. Možda je izbor ovakvog naslova knjige biti zapaženiji u svjetskim knjižnicama, te i izazvati veći radoznanost, kao što je primamila i moju znatiželju.

Ova knjiga je upravo ono što su Hrvati dugo otkivali, da se „rodi“ neka ugledna osoba u slobodnom svijetu i obradi hrvatsku prošlost i značaj hrvatsva i hrvatske samobitnosti na znanstven i objektivna način. Takvu povijesnu knjigu sada imamo i na engleskom jeziku.

S obzirom da je knjiga *We are Now a Nation* svojevrsni zbornik, politički leksikon, referentni i povijesni rječnik, stoga svi oni koji budu pokušali što reći ili pisati o hrvatskoj novijoj prošlosti neće moći zaobići ovo djelo.

We are Now a Nation

Croats between 'Home' and 'Homeland'

Daphne N. Winland

University of Toronto Press
(264pp/ \$60.00)

WE ARE NOW A NATION

Croats Between 'Home' and 'Homeland', Book Review

Author: ***Daphne N. Winland*** - University of Toronto Press (264pp),

By ***Rudi Tomic***

In her newest book, *We are Now a Nation*, Dr. Daphne Winland, Professor of Anthropology at York University, has wri-

ten a modern historical account about the lives of diaspora Croats, their contributions during and after the homeland war, and their relationships with Croats living in Croatia.

This exemplary book with the subtitle *Croats Between 'Home' and 'Homeland'*, is the result of almost 20 years of dialogue and interviews with several hundred individuals both in the diaspora

and numerous citizens in cities across Croatia, with reference and research from 359 books and documents.

What is it that prompted Winland to dedicate herself to the enormous task of writing about Croatians' problems and experiences both at home and in the world, and especially about diaspora Croats in Toronto?

It seems what touched Winland initially was the war in Croatia and the tremendous reaction and generosity of Croats in Toronto to those in the homeland. Secondly, the immense response from Croatian university students in Toronto, including Croatian students of her own at York University, many of whom requested postponement of their exams in order to volunteer in the Croatian Army or Guard, because "our homeland is at war"(p.5). Winland saw, first hand, the impact of the war in Croatia on her own students and through them understood the profound suffering their own family and friends were going through both here and in Croatia.

Daphne N. Winland

Winland took on the challenge to de-mystify, explore, identify and research why certain events in Croatia's recent history were glorified and publicized, yet other events and situations were ignored, silenced, criticized or slandered. Croatia's history has been bloody and tumultuous! Under the yoke of communism for almost 50 years and Yugoslavia for most of the last century, Croatia has been dominated by many nations surrounding her

borders in past centuries. But now the time has come to recognize that Croatia, coveted for its strategic location separating east from west, has contributed much to the world. After 13 centuries of Christianity and one of the first nations in Europe to indoctrinate democracy, Croatia was and is an ancient protector and gateway to western civilization.

The author also identifies Croats' personal intolerance toward one another, and states that it could not be described as an unfriendly war, but which builds walls instead of bridges, pointing out that the "Key to understanding the relative lack of a rapprochement between Croats 'here' and 'there', neither understands nor has the patience for the complexities inherent in the experiences and personal or political histories that have shaped the other's outlooks on the meanings of Croatia as a homeland or more importantly, of Croatness". (p.27)

An important insight and valid bone of contention for diaspora Croats, is that the Croatian Government has not fulfilled the promise given to diaspora Croats to leave an open-door for returnees to Croatia similar to what Israel did for their returnees. "The Israeli law, established in 1950, began as an open-door immigration policy for Jews that, among other things, provided extensive support benefits for immigrants. According to this law, 'Jews have a 'natural right' to return to their historic homeland' (Shuval 1998:4), and they automatically acquire Israeli citizenship upon arrival: *Ius Sanguinis* – the law of the blood – determines eligibility for citizenship by means of an ascriptive, ethnic-religious

criterion based on identification which includes, Jews, children and grandchildren of Jews and their nuclear families, even if the latter are not Jewish (p.145)

The expectations of Croats from foreign historians/educators are simply that they be unbiased and not politically motivated with assessments about Croatia's history, not distorting or falsifying historical truths.

The book's title is quite controversial! We are Now a Nation, states that Croatia has just "now" become a nation, after the fall of Yugoslavia! The existence of the centuries old Croatian nation and its Christian history are, however, spoken of within the context of the book. Perhaps Winland chose to use this title for her book to attract wider readership, it certainly caught my attention!

In her conclusion, Winland comments "For a long time Croats as a whole have been portrayed unsympathetically as fascists, terrorists and ultra-nationalist zealots. At times homeland Croats have been complicit in this assessment about diaspora Croats as well. Scholars too have not all been immune in generalizations of this nature. Upon learning that I was conducting research with Croats, a colleague who specializes in nationalism and ethnicity remarked: 'Why are you studying those fascists?' (p.173)

It is refreshing to find that Winland has, with tenacity, sincerity and total accuracy, captured the true character and essence of Croat/s and 'Croatness', the heart and soul of Croatian people, young and old, individuals and groups, as they are today

in their homeland and in the diaspora. Her writing indicates total awareness and knowledge of the myriad of world media biases and inaccuracies written in historical and reference books in the past, which took root and plagued Croats in recent history and for centuries. The book *We are now a Nation*, a historical document par excellence, is a modern political lexicon, historical reference book and historical dictionary which cannot be overlooked by his-

torians, writers, students and politicians, and ultimately sets many records straight!

I congratulate the learned and talented, Dr. Daphne Winland for her tremendous effort and excellent work that is so necessary. Croats have long awaited such a book and the "birth" of a renowned person from the free world to uncover the mystery and intense truths of Croatia's current and past unique history. Winland has

tied it all together by defining the meaning and importance of 'Croatness' (Hrvatstvo) and also the positive and negative impacts that Croatia's independence is having on diaspora Croats and Croats in the homeland. It is quite possible that this book could well serve also as a harmonious catalyst among Croats, leading to mutual understanding and closer relationships.

ZAGONETNA PRIČA: „CIGANSKA POSLA“

Damir Kalafati, Samobor

Desetog ožujka 2005. g. zagreba ka slikarica Margareta nemalo se iznenadila kada je u novinama ugledala ovu fotografiju izbornog slavodobitnika sa svojim pajdašima, Ramom i Kasumom ... ali i svoju umjetni ku sliku ukradenu prije godinu dana. Iznena enje je bilo tim ve e jer je na fotografiji prepoznala prvog gra anina kako od romskog poduzetnika Rame prima ukradenu umjetninu, bez ikakvog certifikata.

Skandalozno!

Da nije bilo ove fotografije s primanja u dvorima na brdašcu podno Sljemena, jedna Margareta sigurno ni danas ne bi znala gdje je završila njezina slika. Nepoznati su lopovi ak devet ulja na platnu «popalili» iz poznatog zagreba kog restorana u kojemu su zajedni ki izlagale mama Slavica i k i Margareta a, eto, godinu dana nije se znalo gdje su nestale slike. Kad je vidjela ove nasmiješene ljepotane i svoju sliku Slavica je od šoka završila u bolnici, na «Hitnoj»!

Kasum, glavom šerif Romanskog Centra, potvrdio je kako je tu sliku darovao svom pajdi, gra aninu-predsjedniku, i zaklinjao se na « asnu romsku rije » da slika nije ukradena, jer: Sliku je on tako er dobio na dar, a kako mjese no dobije ak dvadesetak umjetni kih slika kao dar, više se ne sje a tko mu ju je darovao pa tako nema ni potrebnog certifikata, potvrde.

Uostalom, darovanom konju se u zube ne gleda, zar ne!?

Drugi pajdo naše Ekselencije, veliki poduzetnik Ramo iz nevladine Udruge «Romi za Rome» isto tako se je zaklinjao kako ni on nije znao da je slika ukradena. Me utim, njegova verzija je ipak bila malko druga ija: On je sliku navodno dobio od svojeg kuma, a njegov kum je sliku kupio od jednog drugog romskog «kuma», poštenog preprodava a s Jakuševca.

«Da sam znao da je ukradena nikad je ne bi svom pajdi poklonio, jer nije to moja profesija iako na svom privatnom lageru imam još osam takvih slika», iskreno je tada rekao pošteni

kolekcionar umjetnina, Rom Ramo.

Eeeee, a sad jedna stara priča, navodno istinita:

Davne 1993. g. jedan naš, tada visokopozicionirani «gedža», uz pomoć svog vjernog Sokola - i opet navodno - «popalio» je u našoj ambasadi kod Švaba u Muenchenu 120.609 «njemačkih orlića» i još nešto «sitnog» što je bilo namijenjeno za siromašnu dječicu poput one u Nazorovoj. I to sve bez ikakvog certifikata, bez priznanice jednako

kao i ova «popaljena» Kasumova slika a od te love kupio je, navodno, svojim prijateljima za poklon nove Mercedese «ispod eke a»; umjesto oružja i opreme za njegovu vojsku na ratištima!?

Ni živu i «apaurin» Mate ni pokojni Gojko nisu o tomu ništa znali, niti su mogli znati jer potvrde za to nije ni bilo, ili je slučajno, po etkom 2000.-te bila popaljena. Godine pro oše, tko zna gdje su danas navodno kupljene «Mercedes», jednom riječju prava ciganska posla ili po-

jeo vuk tovara!

I za kraj nešto uistinu ozbiljno:

Publicist i pisac, Bruno Bušić (1939.) po etkom 70-tih odlazi iz tadašnje SFRJ na zapad i postaje ekstremni hrvatski politički emigrant. Jedan je od najpoznatijih i najradikalnijih zagovornika stvaranja hrvatske države nasilnim putem, odnosno oružanom borbom. Stoga je i ubijen 1978. godine u Parizu, od tajnih jugoslavenskih službi, opake UDBA-ške ruke.

UMJESTO ČEVAPČIĆA I PLJESKAVICA NA PESKARIJI, JELA ISPOD ELEKTRIČNE PEKE (SAČA)

Ivo Bašić, Dubrovnik

Budu i da su se uzburkali duhovi zbog toga što se namjeravaju peći i evapirani i pljeskavice u starom dubrovačkom Portu (na Peskariji), potrebno je razlučiti samo jelo od inačice prireme. Osobno jedem i jedno i drugo (npr. odlične su pljeskavice iz mesnice "Niko"), ali na in pripreme izaziva tom dijelu grada neprimjerenu, u ljetnoj sezoni

svakodnevnu zadimljenost (u slučaju prženja na licu mjesta). Posjetitelji bi se, pogotovo kad zapuše, našli "izmeću dvije vatre".

Ipak, ne bi trebali (u)gušiti poduzetni duh, pa bi trebalo dopustiti uporabu električnih peka (sača) koje se, kako ujem, mogu kupiti u Neumu. Obično se u Dalmaciji preferira riba, ali za mene je prigana pena "car", a

ne (umjetno uzgojen) zubatac. Na gradelama je sve bolje i ukusnije, ali odlično je i meso (npr. janjetina u kombinaciji s patatama) ispod sača. Ma, sve je izrazito ukusno ispod sača (peke), uključujući i kruh, pa bi trebalo usmjeriti poduzetnika u tom smjeru. Znači, ne peke pokrivene garbunom, već na struju.

UJDI-JEVCI NA PRISAVLJU

Prof. Marijan Krmpotić, Zagreb

Kada je u lanku pod naslovom "Mati in hrvatski pravopisni zaokret" u Ve ernjem listu 16. III. 2006. tajnik Matice hrvatske Zorislav Luki izjavil "Pravopisna rješenja više ne e trebati tražiti u dvjema knjigama nego samo u jednoj", ponadal sam se, rješit emo se najzad dvadesetak zbr kanih, vje no uzalud prepravljanih, vukopisnih pravopisa hrvatskog ali srbskog jezika.

Poveselil sam se, eto, netko je ipak shvatio da od dva razli ita jezika ne možeš sklepati jedan pravopis, pa e Matica hrvatska napokon tiskati "Hrvatski korienski pravopis"! Budu i da je hrvatski korienski pravopis europejska zna ajka, u tom su me uvjerenju ostavile i rie i g. Igora Zidi a pošto je bil ponovno izabran predsjednikom Matice. "lanovi Matice hrvatske su jedini hrvatski europejci koji su to bili i u bivšoj Jugoslaviji, gdje su se borili protiv toga da Hrvatska postane balkanska provincija" (Vjesnik, 12. VI. 2006.).

Me utim, pravopis koji je Matica nedavno pustila, "na tržište" pod imenom "Hrvatski" za 120 kuna komad previše je novaca za bofl robu. Ili po hrvatski za robu s grješkom. Me utim, njegova pojava "na tržištu" u nas ne samo da zna i Mati in hrvatski pravopisni zaokret prema Balkanu, nego preokret, ne samo pravopisni ciele Matice. Preokret slian onom koji je usliedil nakon osude Deklaracije po drugu Titu da je "nož u le a bratstvu i jedinstvu". Jerbo: "Važno je da se ljudi idejno razumeju". Pa, valjda je onda taj Mati in pravopis napisan za one koji se idejno razumiju.

Gospodin Igor Zidi u Ve ernjem listu (Obzor) 23. VI. 2007. ho e opravdati sebe i svoje omladince kako i zašto Mati in pravopisni zaokret okrenuše unatrag prema nazadnom i odba enom Novosadskom jugounitarnom pravopisu. Igor Zidi veli, ti njegovi mladi strukovnjaci ine to stoga jerbo se oni ne sje aju politi kih jugomanipulacija jezikom i ni u snu ih ne mu e novosadske möre.

Zašto ih niste onda opomenuli da manje snivaju, a više itaju? Kako ono jedno re e Veselko Tenžera za nena itane novinare da više pišu nego što itaju. Pišu po JUS-u, kako vidješe u svojih roditelja. Pišu vukopisanim kako ih nau iše njihovi profesori za koje su srpski i hrvatski jedan jezik. Pišu kako vide da pišu novinari koje za zadane teze pla aju oni koji para imaju. Pišu kako piše HINA i kako vide da pišu i govore ujdijejci na Prisavlju 3.

Ali, da bi mogal zadati nizki udarac nekim kriti arima Mati ina pravopisna zaokreta od kojih neki potpisuše 1954. Novosadski dogovor, Igor Zidi ne e re i, da je ve ina hrvatskih jezikoslovaca otišla u Novi Sad pod prietnjom Partije. Da se tih naj-

crnijih dana velikosrpskog hegemonizma Beograd bil zainta il da se "Dogovor" svakako mora potpisati. Da su to zahtievala dva Aleksandra: jugokomunistiki ministar života i smrti Rankovi i velikosrbski jezi ar Beliradi što brže "istrage" hrvatskog jezika. Tako su mu se rie i iz lanka u Ve ernjem listu od 23. VI. 2007.:

"Neka gospoda nau ila su da su politi ke diskvalifikacije najja a znanost", vratile u lice kano bumerang. Žalostno je da se Igor Zidi služi politi kim diskvalifikacijama nekih jezikoslovaca u svoju obranu kano daje zaboravil da su svi hrvatski potpisnici Novosadskog dogovora, potpisavši Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika i 1967. odbacili taj isti Novosadski dogovor. Za g. Igora Zidi a, kako re e, je borba za hrvatski bila rat "izme u tobožnje jezikoslovne partizanštine i tobožnje jeziko-

slovne domobranštine, izme u tobožnje partizanske Hrvatske i tobožnje domobranske Hrvatske".

Ako s "tobožnji" g. Igor Zidi ho e re i da rat za hrvatski jezik u Jugoslavijama nije bil

pravi, moram ga izpraviti. Rat je bil pravi. Nije vrag da je zaboravil da je poslije Deklaracije me u Hrvatima bilo puno stradalnika. I pisac ovih redaka bil je jedan od njih. Zapravo, nije bilo rodoljubna hrvatskoga intelektualca koji nije u Jugi doživjel gorka jezici na izkustva.

Možda za Vas g. Iгоре Zidi u i nije klju no ho ete li pisati "ne u" ili "ne u", ali moram Vas i Vaše mladce jugoslovce upozoriti da nam razstavljeno pisanje "ne u" itd. nije došlo od Vuka kako Vi tvrdite. Baš obratno. Na str. 65. u Hrvatskom korienskom pravopisu u izdanju Hrvatske

sveu ilištne naklade 1992. u poglavlju: Sastavljeno i razstavljeno pisanje rie i; podnaslov: Prilog i predmetak ne; u to ki 290. piše crno na bijelo:

"Razstavljeno se piše: ne u, ne eš, ne e ...; ne bih, ne bi..."

To zna i da Zidi evi mladci nisu nikada ni povirili u Hrvatski korienski pravopis. Da nisu proitali ni slova od štiva što ga je napisal Vuk Stefanovi Karadži . ak ni njegov uveni rasiisti ki spis: "Srbi svi i svuda", temelj velikosrpskoga plana "Do istrage naše ili vaše", po kojem emo mi biti iztrebljeni ili asimilirani, jerbo smo ve uzeli

srpski za svoj jezik.

Zar doista g. Zidi u Vaši Mati ini pravopisni strukovnjaci nikada nisu uli za Zagreba ku filološku školu? Za hrvatski korienski Gajev pravopis, zvan i gajicom kojem je osnovica tradicionalna hrvatska pravopisna praksa i koji je "jedan od najboljih hrvatskih pravopisnih prirurika i sastavlja i budu ih prirurika mogli bi ga u mnogo em sliediti". Tako tvrdi ugledni jezikoslovac Stjepko Težak u Pogovoru. Umjesto toga Vaši Mati ini mladci sliede srbski izgovorni pravopis Vuka Stefanovi a Karadži a...

NA IZVANVUKOVSKOJ OKOMICI

Nedjeljko Kujundži

(Vjesnik, 27.7.2001.).

U skladu s najnovijim trendom na polju iztraživanja podrijetla hrvatskoga jezika i utvrđivanja normi njegova standarda, u nas dolazi do sve veće polarizacije me u jezikoslovcima.

S jedne strane barikade su neovukovci iz Mareti eve škole serbokroatistike, a s druge jezikoslovci antivukovci koji izvan "vukovske familije" na okosnici u enja Zagreba ke filološke škole i na izvornoj tronarje noj osnovici – nastoje izgraditi samostalan hrvatski jezik. K njima valja pribrojiti i desetak mladih kroatista u Zagrebu i Osijeku koji se tom problematikom bave na slišan suvremen na in.

Ta je razdvojba postala o ita od kada je gospođa Elisabeth von Erdman-Pandži, profesorica slavenske filologije na sveu ilištima u Erlagenu i Nürnbergu i dobitnica Nagrade INE (2001.) za promicanje hrvatske kulture u svijetu, izjavila urbi et orbi da "Vuk Stefanovi Karadži nije bio nikakav filolog i da su hrvatski i srbski dva posebna jezika"

Na toj izvanvukovskoj okomici prof. Marijan Krmpoti napisao je i nedavno objavio svoj "Hrvatski jezici ni prirurik". Prof. Krmpoti u njem polazi od svjetskih lingvističkih trendova i u njihovim okvirima pokušava tražiti i nalazi optimalnu hrvatsku jezikoslovnju sintezu, ne raztrgavaju i jezik na nepotrebne variable skladno savjetu glasovitoga francuskoga stilista Georges-a-Louisa Buffona:

"Neka rie ima bude tiesno, a mislim široko".

Danas je svjetska lingvistika na strani prof. Krmpoti a koji traži s pravom standardizaciju i verifikaciju na razini temeljnih jedinica (fonem, morfem, grafem), dok u višoj razini (sintaksa, semantika, pragmatika) naglašuje stvaralačko izkušavanje radi izkazivanja poruka u svim komunikacijskim procesima. K tomu ovaj je njegov pokušaj znakovit jer je na tragu vrhunskih dostignuća "integralne gramatike" i jerbo vrlo argumentirano dokazuje kako se društveni nered i

kaos, ter političke krize radikalno svakodnevno odražavaju u dramatičnoj krizi hrvatskoga jezika i jezici nom kaosu koji se danas o ituje u jeziku koji rabe tiskovine i elektronični mediji u nas. (V. lanak Branka Vukšića: "Tko e još na Prisavlju paziti na jezik!?" u Vjesniku 22. 5. 2002.)

Teško se tako er oteti dojmu i ne kazati kako je "Hrvatski jezici ni prirurik" možda nastao i kano izazov pred velikom opasnošću u multikulturalne globalizacije kojoj se mali narodi mogu u inkovito oduprijeti samo o uvanim posebnostima na području kulture i jezika, na što nas podsjeća i tribina u Matici hrvatskoj 20. 5. 2002. "Europske integracije i hrvatski jezik", o kojoj piše Vjesnik istoga nadnevka pod naslovom "Prijete li hrvatskomu jeziku nove opasnosti?" Zbog tih temeljnih stavova i napatuka iz ovoga Prirurika svatko može nešto naučiti o hrvatskome jeziku, ter spoznati da imati svoju državu ne zna i automatski imati i svoj jezik.

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (7. dio)

HRVATSKI JEZIK SASTOJI SE OD TRI DIJALEKTA: akavskog dijalekta-(ikavski, ekavski, ijekavski izgovori), Kajkavskog dijalekta-(ekavski, ijekavsk izgovori) i Štokavskog dijalekta- (ikavski, ekavski, ijekavski izgovori). Osnovica za službeni standard u HRVATSKOM KNJIŽEVNOM JEZIKU je Štokavski dijalekt ijekavskog izgovora oplemenjen s fondom rije i Kajkavskog i akavskog dijalekta.

SRPSKI JEZIK SASTOJI SE OD DVA DIJALEKTA: Štokavskog dijalekta- (ekavski, ijekavski) i Torla kog dijalekta- (ekavski). Osnovni standard za SRPSKI KNJIŽEVNI JEZIK je štokavski dijalekt ekavskog izgovora oplemenjen Torla kim dijalektom.

HRVATSKI JEZIK

mom ina
djelomice
djelomi no, djelomice
djeljenik; djelitelj
Demokrati su tajanstveni...

demokracija
demokrat
dioba, diobeno vreteno
diobeno
pohrana
dogoditi se, doga anje
dogoditi se, zbiti se

dešnjak
potankost, pojedinost
potanko
podrobno
curica, djevoj ica
cure i de ki
moja cura;
njezin de ko
desert
zaptivka
dijalekt, narje je
buncec
dimnja ar

SRPSKI JEZIK

delija, mom ina
delimi no
delimi no
deljenik; delilac; dividend; divizor
Demokrate su tajanstvene...
Demokrate su tajanstveni...
Demokrati su tajanstveni...

demokratija
demokrata
deoba, deobno vreteno
deobno
depozit
desiti se, dogoditi se; doga anje
dešavanje
desiti se, zbiti se
desnoruk, dešnjak
detalj
detaljno
detaljno, iscrpno
devoj ica, curica
devojke i momci;
moja devojka;
njen de ko
dezert
dihtung, zaptiva
dijalekat, nare je
dimljena svinjska kolenica
dimni ar, odža ar

„ISTINA O LJUBI MILOŠU“ (3)

Anthony Dizdar, Cleveland, USA

Želim se opet malo vratiti na odgovor fra Martina Planini a "Istina o Ljubi Milošu"?

Ako pro itate knjigu Ivana Prusca, jedinog preživjelog iz Kavranove grupe, tamo ete na i gdje on opisuje kako je njemu prenio jedan od zatvorenika, isto iz Kavranove grupe, koji je bio u eliji s Antom Vrbanom. Ante Vrban je dugo gledao u ovog zatvorenika i poslije ga upitao kako se zove. Ovaj mu je odgovorio da je taj i taj, a Ante ga je onda upitao zna li tko je on. Nije ga mogao prepoznati, te ga Ante upita izgleda li stvarno tako loše? Tada je njemu Ante ispri ao kako su oni, t.j. njegova prva grupa stigli na Papuk i nakon par dana lutanja po Papuku naišli na jednog ovjeka koji im se prestavio kao KRIŽAR s Papuka. Taj isti ih je odvuкао u klopku OZNE. Oni, t.j. prva grupa je tu pala u ruke OZNE, a me u njima je bio i Ljubo Miloš. Kad itate vidjet ete kako je pala, mislim tre a grupa, gdje je bio i Prusac i Mime Rosandi . Tada je Mime prvi puta saznao da je Ljubo Miloš bio u prvoj grupi i tada je izgovorio da sam znao da je u organizaciji i Ljubo Miloš ja se nikad ne bih upustio u ovako nešto! Ljubo je odmah izdao OZNI sve tajne šifre i kad je došlo do su enja samo je Ljubo došao i dobro ugojen i bez ikakva mu enja, samo je imao dugu kosu. Ja sam uvjeren da je Ljubo poslije toga potpisivao razne LAŽNE PAPIRE koliko su poubijali po Jasenovcu da bi partizani opravdali svoje zlo ine u Jasenovcu.

Sad se moram vratiti na svjedo enje i pisanje ustaše Martina Grabarevi a koji je umro u Toronto, Canada, prije nekoliko godina. I njega sam poznavao, a pro itao sam i njegovu knjigu „Kalvarija hrvatskog vojnika“. On svjedo i kuda je sve prošao za vrijeme rata, 4 godine u ustašama, te sve što je prošao kao zarobljenik, pa kao bjegunac, te opet zatvorenik i poslije opet kao bjegunac i opet zatvorenik. Na koji je na in došao do nekih spoznaja o LIKVIDACIJAMA HRVATA U JASENOVCU od 1945. pa do 1953. Jasenovac je službeno zatvoren 1949. godine, ali je radio skroz do 1953. godine.

Što se ti e Maksa Luburi a, njegov otac kad se doselio iz, mislim, Pljevlje (granica Srbije i Crne Gore), imate jednog SUCA u Zagrebu iz toga dijela koji se zove Luburi , a Srbin je. Njegov otac je prešao na katoli anstvo kad se oženio s njegovom majkom. Vjen ali su se u Katoli koj crkvi. Gospodine Martine njegova polusestra Nada Šaki ima i ro enog brata po ocu i majci, a Maks polubrata po majci i zove se Drago Luburi . Umro je prije 6-7 ili 8 godina u Zagrebu. Njemu je Maks Luburi u Jasenovcu dao in USTAŠKOG PUKOV-

NIKA. Drago je bio u Jasenovcu jako kratko vrijeme i odatle odla-zi u PARTIZANE! 1946. godine postaje zamjenik kolodvora u Vinkovcima. Eh, sad ako se sje ate kako su oni otvoreni vagoni za "blago" puni robijaša, me u kojima je bio, mislim, nadbiskup ekada. Tamo su stajali nekoliko dana u tim vago-nima i onda je na njih pušten teretni vlak gdje je od 700 i plus zatvorenika poginulo njih oko 300. To je u inio nitko drugi nego li Drago Luburi . Sad se malo zapitajte kako je to Nada Luburi mogla slobodno posje-titi "jugu" dva puta iz Argentine. Prvi puta je bila polovicom šezdesetih godina i

drugi puta po etkom sedamdesetih godina. Da ne zaboravim ovo što njen muž Dinko Šaki leži u zatvoru ja doživljam da je to samo za one zlo ine što ih je napravio u EMIGRACIJI. Nije ga bez razloga Ante Stojanov zadavio i ostavio pokraj puta. Nakon kratkog vremena netko je prolazio putem i spazio Šakica te ga je umjetnim disanjem povratio. Ante Stojanov je iz sela Drage blizu Vodica i tamo živi. Pri ao mi je sve detalje u vezi istoga.

Mnoge stvari mi je pri ao o Luburi u sad pokojni (prije tri godine) Sead Zub evi koji je sve etiri godine služio u Jase novcu. O Luburi evoj borbenosti ja znam i drugu pri u od mnogih u emigraciji. Zet Ivana Vrbana, ustaša iz Crne Legije Rasim Se i , uvjeren je da je Luburi odgovoran za ubojstvo Jure Franceti a. Rasim Se i nalazi se u Clevelandu i još ga sje anje dobro služi. Mile Glamuzina iz Crne Legije, tako er ustaša, pri ao mi je mnoge negativne stvari o Luburi u. I on je još živ. Prije nekoliko godina odselio se u Los Angeles kod sestre iz Clevelanda, jer više nije mogao sam, a njegova žena je umrla prije 15 godina. Mile mi je znao mnogo puta pri ati kako je zamrzio Luburi a kad su saznali na koji je na in likvidirao generala Šimi a. Znao je mnogo puta re i da je ikad poslije imao priliku da ga ubije da se za to uop e ne bi razmišljao treba li to u initi.

Jeste li znali da je za vrijeme stare juge zatvor u Srijemskoj Mitrovici bio samo za komuniste i plja kaše državne imovine. Kad je mladac Maks oplja kao duhansku otkupnu stanicu (mislim u Ljubuškom), onda je završio u zatvoru u Srijemskoj Mitrovici i to u istoj eliju sa Stevom Kraja i em.

Kad mu je istekla kazna, onda je, po prijašnjem nagovoru Steve Kraja i a, otišao u Ma arsku u logor Janka Puszta i nakon kra eg vremena tamo ubio generala Per eca i postao šef logora. Navodni razlog je bio un

tome što se jedna zgodna dama približila generalu Per ecu, a ona je bila poslana od šefa jugo policije za emigraciju. Sad joj se ne mogu sjetiti imena. General Per ec bio je ve opomenut da je ona njemu servirana, ali je mislio da ga ona ne može nasamariti, pa je i dalje održavao vezu s njom. Mislim 1942. godine, Luburi je nju pronašao, te ubio nju i njenu obitelj.

Sad bih Vam preporu io jednu knjigu koja je izašla u Hrvatskoj 90-tih godina, a zove se „Povlačenje 1945. - Krivci i žrtve“. Najviše se zadržite na izlaganju Marinka Poli a koji je s Luburi em proveo sve etiri godine rata. Pogledajte dobro njegove zapise, napose one koji se vežu oko Zagreba i poslije kad su dosli do Bleiburga, te kako je pronašao Luburi ev automobil s njegovom odorom i kapom na volanu kao neki znak, te one dokumente u tašni odotruga koju je zaboravio. Da još napomenem da je pok. Marinko Poli objavljivao lanke u Hrvatskom glasu Hrvatske Selja ke Stranke iz Winipega, pod imenom Pranje Krvavog Bika. Mislim da u tim lancima "SJEDI PRAVA ISTINA" i odgovori na mnoga pitanja.

Gdje se Luburic krio od 1945. godine do 1947. godine?

Znamo da je od 1947. do 1949. godine bio u Ma arskoj, ali što je tamo radio?

Zašto je održavao stalnu vezu s tadašnjim NKVD-om?

Zašto su zašutjeli i Paveli i

Luburi o ubojstvima Lorkovi a i Voki a?

Kad su za to upitali Paveli a on im je rekao da on o tomu ništa ne zna, nego da treba pitati Luburi a, a on je na to odgovario da je Paveli za sve znao i ako on po ne govoriti mnogi e biti u problemu, me u njima i Paveli . Na tomu se ostalo i zašutjelo!

Gospodina Ivana Prcelu i njegovu bra u i pokojnog Fra Bonu poznajem jako dugo. Ivan je ve u poodmaklim godinama. S njime sam po eo tu temu prije pet godina. Njemu je vjen ani kum Vjekoslav Luburi . Kad sam mu napomenuo kako to da nitko ne zna gdje je Maks bio od 1945. do 1947. godine, pa onda, što je radio u Ma arskoj od 1947. do 1949. godine? Na to mi je Ivan odgovorio da je to stvarno zanimljiva tema, ali nije siguran da se sad u ovim godinama upušta u tako nešto. Kratko prije toga je izgubio suprugu nakon duže bolesti, pa ga iz tog razloga nisam želio s ovim gnjaviti.

Sada nešto o Gojku Šušku i njegovu prijatelju fra Ljubi Krasi u, u Canadi poznatom po imenu FRA JEBO. Zna se zašto. To je brat fra Marka Krasi a po zanimanju udbaša.

Gospodine fra Martine Planini- u Vi se nalazite u Hrvatskoj, pa možete saznati mnoge stvari od Rajka Rajkovi a, te Josipa Perkovi a, kao i od obitelji Gojka Šuška i t.d..

Nekoliko srpskih grani nih aforizama

Raspad Jugoslavije najteže je pogodio Srbiju, jer joj je pripalo najviše Srba.

Sve ima svoje granice, osim Srbije.

Granice Srbije stežu obru oko Beograda.

HRVATSKI GROBOVI U SLOVENIJI (13. dio)

Janez rnej

Preveo Igor Ivaškovi
(„Demokracija“, Ljubljana,
prosinac 2004.)

18. Protutenkovski rov

Najveća grobnica hrvatskih izbjeglica u Celju je protutenkovski rov.

Prostire se od Lunovih njiva u Liscama na desnoj obali Savinje preko cijelog kupališta zapadno od gostionice ulk i naselja Lave do potoka Koprivnica sjeverno od Nove Vasi, zatim ide do betonske protutenkovske zaštite uz cestu na Dobrovo, ispod škole Frane Roše na Golovcu, preko livade do iskopa celjske ciglane, gdje se sada nalazi rukometna dvorana s Mercatorovim trgovinama, nastavlja dijago-

nalno uz južnu stranu hudinjske škole, pa ide u smjeru porušene betonske protutenkovske barikade na istoj strani Mariborske ceste, preko dvorišta nekadašnje tvornice Ži ne, te u smjeru nekadašnjeg Sodinovog posjeda, preko livade južno od gostionice Zidanšek, pa zatim između nekadašnjeg naselja ret i starog poplanaog uš a Voglajne prema teharskom mostu i preko teharske ceste prema Jalovom Grabnu, gdje završava.

Zapadni dio protutenkovskog rova, koji ide od Lunovih njiva u Liscama preko Lave do danas regulirane Koprivnice, bio je u biti strmi nasip, a ne rov, tako da se nije mogao koristiti za grobove. Zato je bio temeljito iskorišten sjeverni i istočni dio od Koprivnice preko Nove vasi, Golovca, Hudinje, Trnovelja, Bu-

kovžlaka i reda do teharskog mosta.

Taj dio, koji je bio dug više od dva kilometra, krajem kolovoza 1945. godine napunjen je s tije-
lima i pokriven slojem zemlje.

Kod službenog iskopa tog rova na Golovcu u blizini škole Frane Roše, na duljini od 2,5 m, pod vodstvom patologa prof. dr. Balažića, bio je iskopan 41 kostur žrtava.

Zadnji, južni dio tog rova, od teharskog mosta prema Jalovom grabnu, bio je otvoren, dakle nije bio posut zemljom. Teško se to možemo zamisliti, ali bila je pobijena cijela armija, brojnija od one u Katinskoj šumi, koja je postala simbol boljševičkih zločina

STVARANJE PRVE JUGOSLAVIJE (8. dio)

Ivo Matanović, Zadar

Prilikom dolaska srpskih vojnika u Split dr. Josip Smolaka, deklarirani jugounitarist, pozdravio ih je rekavši da su nas svojim junima kim djelima digli iz ništavila i da srpskim vojnicima dugujemo preporod i uskrсну e.

U ime splitske općine srpske vojnike pozdravio je Ivo Tartaglia govoreći da su nas uskrsli od mrtvih.

U Katoličkoj Crkvi su mnogi crkveni oci pozdravili ujedinjenje 1. prosinca 1918. godine. Neki su pojedinci ne samo s oduševljenjem pozdravili to ujedinjenje, nego su bili na braniku jugoslavenskog unitarizma, kao, na pri-

mjer, zagrebački nadbiskup Antun Bauer, sarajevski nadbiskup Josip Stadler, krčki biskup Josip Mahnić, šibenski biskup Jerolim Mileta, a prednjačio je splitski biskup Josip Carić te Petar Grgec, najistaknutiji katolici intelektualci, koji se kategorički izjašnjavao za jugoslavensku državnu zajednicu pod dinastijom Karađorđevića.

Krčki biskup Josip Mahnić, podrijetlom Slovenac, pristaje na ujedinjenje uvjeren da su Hrvati katolici najbliži u vjerskom pogledu pravoslavnima, plašeći se pangermanizma kojega izjednačuje s protestantima.

Hrvatska pučka stranka, osnovana 17. svibnja 1918. godine u

okviru Katoličkog pokreta, bila je jugoslavenski orijentirana.

Društvo hrvatskih književnika u Zagrebu, kao i Matica hrvatska, manifestirali su srpskoj vojsci prilikom njezina dolaska u Hrvatsku. Štoviše, Društvo hrvatskih književnika na svojoj glavnoj skupštini od 7. lipnja 1919. godine, usprkos već nastalim političkim krizama izazvanim od strane velikosrba, proglasilo je parolu: „Jedan narod treba i jednu književnost da ima!“.

Ivan Ribar istovremeno bojazan od Nijemaca i Talijana naglašujuć da smo nezreli za republiku i da se ne treba bojati srpske hegemonije.

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

SJENE SENJSKE KATEDRALE

Na sjevernom Jadranu prostire se čvrsto obzidani grad Senj, kog najstariji spisi nazivlju „Senia“ ili „Segnia“; pradavna je to naseobina senonskih Gala još negdje u šestom stoljeću prije Kristovog rođenja.

Grad uskih ulica, za ono vrijeme znamenite trgovačke luke i moćnih uskočkih porodica, koje su nakon propasti bosanskog kraljevstva prebjegle u hrvatske krajeve.

Kada se trnovačka gospođica Ruža plemenita Rukavina dovezla u taj grad, dočekali je roditelji mladog Nike Orlovića s radosnim suzama na očima.

Govorila joj stara Orlovićka:

- Lijepo što si došla, kćeri naša! ... Istina je da već godinu dana nismo od našeg Nike primili nikakve glase, ali uzdamo se u Boga, koji je uvijek čuvao Orloviće, da će tako očuvati i našega i tvog Niku, lijepa trnovačka Ružice!

Izgovorila je starica te riječi s vidljivim zadovoljstvom i priznavala iskreno:

- Čuli smo za te da si lijepa i strojna, kao i sve Rukavine, a sada, kada te gledam, srce mi je posve zadovoljno. ... Lijep je i naš Niko i ako vas dobri Bog obdari svojim blagoslovom, bit će vam djeca najljepša u Senju!

Slušala je gospođica Ruža te staričine riječi s nekako

nujnim izrazom u licu. Na čitavom putu snatrla je o onom čudnom buničkom majoru i bilo joj je kao da je osuđena na nešto teško i nepoznato.

Zavukao se Laudon u sve njezine misli, i kada se već nadala da će joj i otvoreno priznati svoje osjećaje, javio joj se otac kao jeka neke sudbonosne i krute trublje.

Spomenuo joj pradjedovsku predaju, spomenuo obećanje već iza samog njezinog poroda i bojazan da li Niko Orlović uopće još živi.

A onda su slijedile i daljnje starčeve riječi, „da bilo kako bilo, Rukavine moraju ostati vjerni zadanoj riječi. Takav je njihov porodični zavjet, i da toga nema, ne bi ni njihovi životi imali prave svrhe“.

Razorile su te porkulabove riječi jednu lijepu djevojačku sanjariju; klonula je trnovačkoj gospođici ruka, i

kada se ogledala na strogog oca, bilo joj je kao da se iz njegovih riječi javlja trnovačka kurija i šuma i ona čitava golema planina, u kojoj su bosanski prognanici savili svoja nova porodična gnijezda.

Istina da je otac i to spomenuo: da ako je Niko živ, bit će ona njegova, a ako ga nema, bilo je tako suđeno, i njezin je put posve slobodan.

Možda da je u onom istom času poželila i smrt tog nepoznatog mladića, ali čim je podigla svoju glavu i njezini se pogledi susreli sa slikama i uspomenama nekadašnjih knezova Vladimirovića, pokorila se mirno strogoj porodičnoj predaji.

Pričao je otac i o svojoj sestri Nani, koja je bila mrtva za trnovačku gospodu čim se protiv roditeljske volje odlučila za jednog stranog čovjeka, i osjetila u sebi neki golemi zanos da ne prekrši Rukavinske riječi, pa morala za to prići i ne znam kako teškim duševnim borbama.

Trebala je u njezinim mislima potamniti slika buničkog majora, i rekla je suho, iako su joj suze zastale negdje u grlu:

- „Ići ću k Nikinim roditeljima, oče!“

Dva dana kasnije zaputila se na daleki put do Senja i nije bilo nijednog budnog

časa, a da se u njezinim mislima ne bi odvijala borba između jednog gotovo tajanstvenog i šutljivog čovjeka i nečeg nepoznatog.

Nije trnovačka gospođica još nikada vidjela Nike Orlovića, nije ni znala kako izgleda, i bilo joj je na mahove teška pomisao: da li će sav njezin budući život biti povezan s nečim tko zna da li i ugodnim i lijepim.

Ali onda se opet javile stroge starčeve riječi, javila legenda o Anini Rukavini i ona se ogrtala svojim putnim ogrtačem kao da joj je hladno, iako se onim velebitskim putevima prosulo snažno i toplo sunce.

Bilo joj je kao da je podilazi neka lagana groznica; bilo joj je da zavikne kočijašu neka skrene kola spram Bunića; bila je uvjerena da bi je Laudon dočekaao raskriljenih ruku, ali u istom se času s onog velebitskog krša i planinskih šuma javljale i očeve riječi: „Takav je naš porodični zavjet!“

I ona je mirno i nijemo dalje sjedila u velikim kolima, koja su dosta sporo kretala raznim zavojima i odvozila je sve dalje i dalje od trnovačke kurije i buničkog majora.

Uz njezinu kočiju jašila su i dva konjanika, dva graničarska vojnika, jer krajina nije nikada sigurna, pa kada su trnovačkoj gospođici misli postajale suviše teške, onda je obloženo sjedalo u kočiji zamijenila sa sedlom.

Zajašila konja i odjurila nekud naprijed samo da u onom svladavanju brzine zaboravi na sve ono što se ra-

đalo u njezinoj ojađenoj duši.

U dalekim odlomcima puta susretala se i s nekim trgovačkim taljigama, s konjima natovarenim bisazima razne robe, koju su prenosili od mora u one zabite ličke krajeve, ili s nekim lutajućim stražama.

Pozdravljali je ljudi, zapitki-vali po koju riječ i vidjela je trnovačka gospođica da je oni svi poznaju i da je taj čitav velebitski kraj zapravo samo jedna velika obitelj.

Vidjela je da je to jedan poseban svijet i da ona posve pripada samo njima. A bunički major je stranac, koga je samo čudan slučaj zanio u te njihove krajeve.

Bila je uvijek okružena nekim gorštačkim pojavama, ljudima crne puti i razbujalih figura; i kao da je sve to daleko od jednog čovjeka sa crvenokosim kosama.

I što je dulje razmišljala, postajalo joj sve jasnije da je Laudon nešto i strano i tuđe već i po svojoj vanjštini od onih ostalih ljudi tog velebitskog kraja.

Kada se pred njom u nizini pojavilo more, senjski zvonici i ona stara gradina Nehajgrada zaboravila je na čas na svoje duševne borbe i odjurila naprijed.

Već na samim vratima dočekala ju je stara Orlovička s još nekoliko njihovih rođaka i činilo se trnovačkoj gospođici kao da u toj staroj gospođi vidi i onu uvijek ozbiljnu, ali i dragu pojavu svoje pokojne majke.

U uskoj uličici stajala je ponosna kamena kuća Orlovi-

ća; ponudili je na pragu po prastarom običaju sa solju i hljebom, i kada je uveli u gornji kat, činilo se trnovačkoj gospođici kao da i onim polumračnim prostorijama struji miris trnovačkih kurija.

Činilo joj se kao da je došla u nešto svoje. Čvrsto pocrnjelo masivno posoblje, sve puno dalekih istočnjačkih sagova, a na stijenama tamne slike.

Tumačila joj stara Lucija Orlovička neke djedove i pradjedove, i vidjela je gospođica Ruža na svim tim licima i onaj ozbiljni izraz svog oca, porkulaba Pavla Rukavine.

Bila je uvjerena da će naći i sliku mladog Nike Orlovića, i kao da je stara gospođa pročitala njezine misli:

- Znam ja, Ružo, da bi ti htjela vidjeti i našeg Niku!

Gospođica nije odgovorila ni riječi, a starica je tiho nastavljala:

- Ali njega nema! ... Nema u nas nijednog mladog Orlovića. ... Njihove su mladosti bile rastepene tko zna po kojim bojištima, i ako su ostali živi, onda im je tek neki putujući "pitore" izradio njihovu sliku i priliku!... Izradio da se jave i kasnijim pokoljenjima!... A naš siromašni Niko još je suviše mlad!

A onda progundā nekako suho i turobno:

- I tko zna hoće li se vratiti? ... I bilo bi mi još više žao da se ne povrati, sada kada sam i tebe vidjela, Ružo! ... Zavrijedili ste jedan drugoga!

Dotakle se te staričine riječi Ružinog srca i bilo joj je neobično teško što je makar na čas pomislila na to da bi smrt tog mladog Orlovića mogla postati i nekom njezinom srećom.

Ogledala se na pocrnjelu Madonu, pred kojom je svjetlucao žižak uljanice, i doznala čas kasnije od stare Orlovičke:

- A ta je Madona spašena s jednog našeg broda, koji je nastradao na nekim dalekim grebenima! ... Zvao se brod „Sveta Ana“ i bio je njegovim kapetanom djed mog muža Rafael Orlović!

U predvečerje za samog sutona javilo se s nedalekog tornja i svečano duboko zvonno i pozvala je stara Orlovička trnovačku gospođicu da pođu do nedaleke katedrale.

Do crkve sv. Franje, sagrađene negdje u dalekom dvanaestom stoljeću. Ispred portala stajalo je nekoliko žena sa zastrtim licima.

Zapitala je gospođica:

- A tko su te čudne stare žene?

Darivala je Orlovička svaku od njih, a onda prišapnula:

- Imale su jadnice i ljepših dana! ... Ali zlo je brže od dobra, Ružo! ... Jednoj je od njih ugrabilo more i muža i njegov brod! ... Drugoj se opet desila neka druga nesreća i kako su ostale i bez imetka, a i bez svojih ljudi, dolaze ovamo zastrte po starom običaju! ... Zastrte su da sakriju svoju bijedu, da ne budu prosjakinje iako prose, a mi im dajemo kao da i ne znamo kome daje-

mo, iako ih već i po samim pojavama poznajemo!

- Ostale su bez svojih? – javilo se i u Ružinim mislima jedno teško pitanje, sjetila se Anine Rukavine, a onda ju je starica odvela i do starih nadgrobni ploča s mnogim velikim napisima, koji su pričali o nekim slavnim događajima nekadanjih Orlovića.

I u toj staroj katedrali sv. Franje Asiškoga pomolila se trnovačka gospođica, da joj iz misli što prije nestane onog čudnog i zagonetnog buničkog majora.

Nastavit će se ...

The arrival of Ernest Gideon baron of Laudon

Present appearance and content (1)

First entry about "Laudon's grove" was published in "Forestry magazine" by professor of Forestry school in Križevci Vladimir Kiseljak: "For example it should be mentioned that last year only there were 758 entries about forestry thefts that were discovered by the forester, and the truth is that there was over 1.000 oak trunks stolen." (19) "Before this great distress, which is, with expanding and spreading this sandy desert, endangering Krbava field, which was usually productive and cultivated valley, this area should be planted with appropriated plants in the most serious way and the shortest time."

Field marshal Laudon, unfortunately, was no longer among the living, and even worse was about to happen.

Several years later, on 27th of March 1891, austrian Forestry magazine wrote also about "Laudon's protected forest in Krbava in Croatia" this: "Laudon's protected forest is overgrown with common oak, beech, spruce and common pine tree, and the forest is carefully guarded against forest thieves." But, "it appears that the forest guardians themselves were helping thieves in their thefts, and more than once they were removed from their duties and new guardians were employed, those who were more reliable. By orderds of higher authorities whole forest was bounded by deep ditch which purpose was to be an obstacle in taking wood out of forest and that gave hope in preserving the forest of devastation."

Things haven't changed much over time: "During 1st and 2nd World war Laudon's grove was cut without control., but it was also revived with common oak and common pine tree."

DEBELO TELE, SVETKOVINA I PLES

fra Petar Fili , OFM, Zagreb

Pro itajte ponovo Lukin tekst o Rasipnom sinu. On je tamo potpuno sam uvao svinje. Nesretnan ispituje svoju savjest. To nije dobro i kaže: „Prekinut u, i i u k ocu i re i u mu: 'Sagriješio sam protiv Neba. Sagriješio

sam protiv tebe. Nisam dostojan zvati se tvojim sinom. Ponašaj se prema meni kao prema zadnjem od tvojih najamnika:“ I on dolazi ku i. Što se doga a? Po inje priznanje, kao što je u inio u ispitu savjesti, ali ne može nastaviti. Njegov mu se otac baca oko vrata: „Ah! Šuti!“ I janje. ast. I bijela tunika. I debelo tele, svetkovina i ples.

Ispovijedamo se da bismo bili svoji. Zato jer postoji Lice. Ispovijedamo se zbog susreta koji daje da eksplodiramo u nama samima. Ispovijedamo se zbog neumjerenosti da bi se uspostavile naše mjere. Da bismo si dali novu vrijednost i da bismo znali da je prekrasno biti siromašan kada si toliko voljen.

Odlazimo. I znamo da je svaki od naših koraka kojima posremo u zemljanoj prašini jedan

od koraka vje nosti. I znamo zauvijek da, kada idemo prema Bogu, i krivi je korak ipak jedan korak naprijed.

OTAJSTVO VJERE

fra Petar Fili , OFM, Zagreb

Po zajedništvu s njegovim tijelom i krvlju Isus nam priprijava svoga Duha. Piše sv. Efrem:

"Nazvao je kruh svojim tijelom živim, ispunio ga je samim sobom i svojim Duhom... I onaj tko ga blaguje s vjerom, blaguje Oganj i Duha... Uzmite i jedite od ovoga svi te s njime blagujte Duha Svetoga. Doista je to moje tijelo i onaj tko ga blaguje živjet e uvijek."

Crkva prosi ovaj božanski Dar, korijen svakoga drugog dara, u euharistijskoj epiklezi. ita se, primjerice, u Božanskoj liturgiji sv. Ivana Zlatoustog:

"Zazivamo te, molimo te i prosimo: pošalji svoga Duha Svetoga nad sve nas i na ove darove... kako bi onima koji na njima sudjeluju bili o iš enje duše, otpuštenje grijeha, priprijava Duha Svetoga."

I u Rimskom misalu slavitelj moli:

"Okrijepi nas Tijelom i Krvlju Sina svoga, ispuni njegovim Svetim Duhom te u Kristu budemo jedno tijelo i jedan duh."

Darom svoga tijela i svoje krvi Krist uve ava u nama dar svoga Duha, izlivena ve u krštenju i kao "pe ata" daro-vana u sakramentu potvrde.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rodj. Takši

Ledene kocke

Snimio: Matej Kristan Mirkovi

Sastojine za biskvit:

7 bjelanjaka,
7 žlica šećera,
7 žlica oštrog brašna i
malo praška za pecivo.

Sastojine za preljev:

4 dcl mlijeka i
3 žlice šećera.

Izrada biskvita:

Od 7 bjelanjaka istući čvrsti snijeg, dodati 7 žlica šećera, malo praška za pecivo, te mikserom izmiješati. Žlicom umiješati 7 žlica oštrog brašna. Sve skupa istresti u pouljenu i brašnom posutu tepsiju.

Peći u zagrijanoj pećnici na 200 C oko 20-25 minuta, dok biskvit ne postane svjetlo rumen.

Priprava preljeva:

Prokuhati 4 dcl mlijeka i 3 žlice šećera. Na vilicom izboden biskvit preliti prokuhani preljev. Ostaviti dok se sve ne upije.

Sastojine za kremu:

7 žumanjaka,
7 žlica šećera,
2 vanili šećera,
5 žlica oštrog brašna,
7 dcl mlijeka,
1 margarin i
0,5 l slatkog vrhnja za šlag.

Priprava kreme:

Pjenasto umutiti 7 žumanjaka, 7 žlica šećera i 2 vanili šećera. Dodati 5 žlica oštrog brašna i 2 dcl mlijeka i izmiješati. Prokuhati 5 dcl mlijeka, dodati u smjesu i nastaviti zajedno kuhati dok se ne zgusne. (Stalno miješati.) Kad se zgusne, skloniti s vatre i dodati 1 margarin. Miješati dok se ne dobije jednolična smjesa. Ostaviti da se ohladi uz povremeno miješanje. Hladnu kremu preliti po biskvitu.

Od 0,5 l slatkog vrhnja za šlag istući mikserom šlag. Premazati ga preko kreme.

Kad je sve gotovo ostaviti u hladnjaku da se dobro ohladi.

PODRŽAVAM LUSTRACIJSKA NASTOJANJA

Poštovani gospodine Dragun,

Apsolutno podržavam Vaša nastojanja lustracije i ne samo da je to neophodan proces, već je proveden svugdje, osim u Hrvatskoj.

Moj skromni prijedlog je da je potrebno utvrditi i to no definirati okvir lustracije u koji će biti uključen određen broj ljudi koji se lustriraju tako da se zna tko je njome i obuhvaćen, kriterije lustracije, vrijeme lustracije, pa čak i pravo žalbe lustrirane osobe i sve precizno provesti kako nitko ne bi bio oštećen, a lustracija bi bila opravdana i prihvaćena u društvu i javnosti.

Lijep pozdrav!

*Leo Plockini
leo_plockinic@yahoo.com*

SVE SU LIJEPE VIJESTI DOBRODOŠLE

Poštovani,

Već neko vrijeme primam od vas obavijesti o izdavanju vašega Glasnika. Budući da koristim dial-up internet uopće ne otvaram e-mailove koji zauzimaju više od 1 MB internet prostora, jer ih i ne mogu otvoriti, nego ih automatski brišem. Vaši Glasnici koje šaljete redovito zauzimaju oko 8 MB pa ih ne mogu ni otvoriti, ali mi opterećuju sustav i ometaju rad internetom. Stoga vas molim da mi ne šaljete obavijesti koje su veće od 1 MB.

Zahvaljujem se na vijestima koje šaljete. Dobrodošla je i hvale vrijedna svaka lijepa informacija, ali u obujmu u kojem ih vi šaljete ja ih ne mogu otvarati.

Hvala vam na razumijevanju i svako vam dobro.

*don Ilija Pilić
pilija@net.hr*

PISMO UDNA SADRŽAJA

VI . Mirko Hladni

Velečasni, dobio sam pismo udna sadržaja. Analizirao sam ga do u tančine. No, neovisno o vrijednosti moje analize neke stvari treba provjeriti kod Vas. Zato pitam:

Je li Vam poznat pokojni Ivan Vrban koji je živio i umro u Clevelandu? Ima li itko od njegovog potomstva? U prilogu primate dio pisma i dio mog komentara o Anti Vrbanu i o njegovu pokojnom bratu Ivanu, bit će Vam jasno zašto sam Vam postavio ova pitanja.

Valja provjeriti ono što autor pisma Anthony Dizdar tvrdi. Anthony Dizdar živi također u Clevelandu. Valjalo bi s njime uspostaviti kontakt i doznati od njega za pokojnog Ivana Vrbana kao i za njegovo potomstvo.

Vidjet ćete, velečasni, da je to veoma važno i nadam se da ćete uiniti onoliko koliko je u Vašoj moći da se to rasvijetli i dođete istine do e.

Za provjeru bi mi bio važan e-mail i gospodina Ivana Johna Prcele kao i e-mail Jerke Zovke. Uiniti sve da nakon provjere dođete do istine.

Uz pozdrav,

*fra Martin Planini
fra.martin.planinic@tel.net.ba*

P.S.

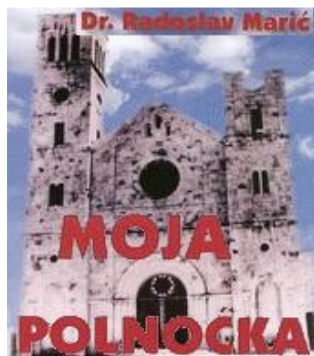
Velika Vam hvala na budućem trudu, neovisno o ishodu.

G. Dragun,

Vidjet ćete što sam napisao velečasnom Mirku Hladniju, svećeniku u Clevelandu. Vratila mi se pošiljka, unatoč to no prepisanoj adresi iz adresara. Možete objaviti i moje pismo upućeno velečasnom Mirku Hladniju. Uiniti to uiniti uspostavite vezu s Anthonijem Dizdarom i upitajte ga za potomstvo pokojnog Ivana Vrbana, kako bi, povezujući se s Ivanovim potomstvom, mogao utvrditi ono što mi je zasad vjerojatno, ali ne i sigurno bez nekakve provjere.

fra Martin Planini

Oglas

Dr. Radoslav Marić MOJA POLNOČKA

DRUGI O KNJIZI

Dr. Jere Jareb, USA : «Ovu se knjigu moralo napisati.»
Jozo Suton: «Ovo je mogao napisati samo onaj tko ima istu savjest.»

Smiljan Orkovi : „... knjiga je velika stvar, na tvoj poseban način razotkrivaš strahotu Hrvatske, pogotovo kad se uzme u obzir da ni to raskrinkavanje užasnog stanja ne izaziva reakcije koje bi trebale biti vulkanskih razmjera. Kako mi kao narod možemo podnositi ovakvu prljavštinu u svojoj sredini?„
Franjo Radošević : “ When in High School, Dr. Maric, together with other students (notably Bruno Busic), organized a secret patriotic Organization “TIHO” when his “Calvary” begun. Anyone, who would like to learn about UDBA's methodology and bureaucracy, should read this book. Those of us, who lived under the same conditions, and were lucky not to be relentlessly prosecuted by UDBA, will realize how lucky we indeed were.»

Zvonko Pandžić Mislim da valja o tvojoj životnoj priči kao paradigmi mnogih hercegovačkih sudbina u "oskudnim vremenima"....

Franjo Talan: «Samo je naša istina spasiti od propagande jugonostalgičara i komunista i beskičmenjaka, kao i svih onih Hrvata kojima je 70 godišnje blaženje i zatajivanje vlastite povijesti ušlo u "gene" i ne mogu ga se osloboditi, već papagajski ponavljaju "bilo nam je bolje".

Dr. fra Andrija Niki : «Iz knjige dr. Marića je upravo vidljivo koliko nam je bilo bolje i koliko su oni pazili na nas, a jednim dijelom to je napredni svijet plaćao u vidu pomoći Jugoslaviji i Titu. Oni koji su nas pazili danas su se opet ugurali u sve pore života, a "informativni sustav" izrastao na mislima "klasika marksizma" i školi druga Staljinca nesmetano nastavlja svoj rad i već u zametku zaustavlja svaku pozitivnu hrvatsku misao, rekli bismo proizvodi autocenzuru».

U PRODAJI

Knjiga se može kupiti u USA: KAMEN, POBOX 656, ANSONIA, CT 06401, cijena \$30.00

ZAGREB, 10090, Stjepana Draganića 7, ili u knjižarama: Algoritam Gajeva 1, (Hotel Dubrovnik), NOVA STVARNOST, Kaptol 27, Kruh Sv. Ante, Kaptol 6, LIBRIA, Ilica 7 i 30, Petrinjska 2. (150 HK), u Osijeku Knjižara Nova, Trg Ante Starčevića

Knjižara Bago, Martićeva 30, POSUŠJE, BiH, 30 KM.

Na internetu Ukućajte : www.hakave.org, onda pod MOJA POLNOČKA ili od

<http://amac.hrvati-amac.com>, (onda pod Kultura, pa Knjige, pa u tražilicu MOJA POLNOČKA)

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković